

ZRÁDCE TRŮNU

ALWYN HAMILTONOVÁ

COO
BOO

Zrádce trůnu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alwyn Hamiltonová
Zrádce trůnu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ZRÁDCE TRŮNU

ALWYN HAMILTONOVÁ

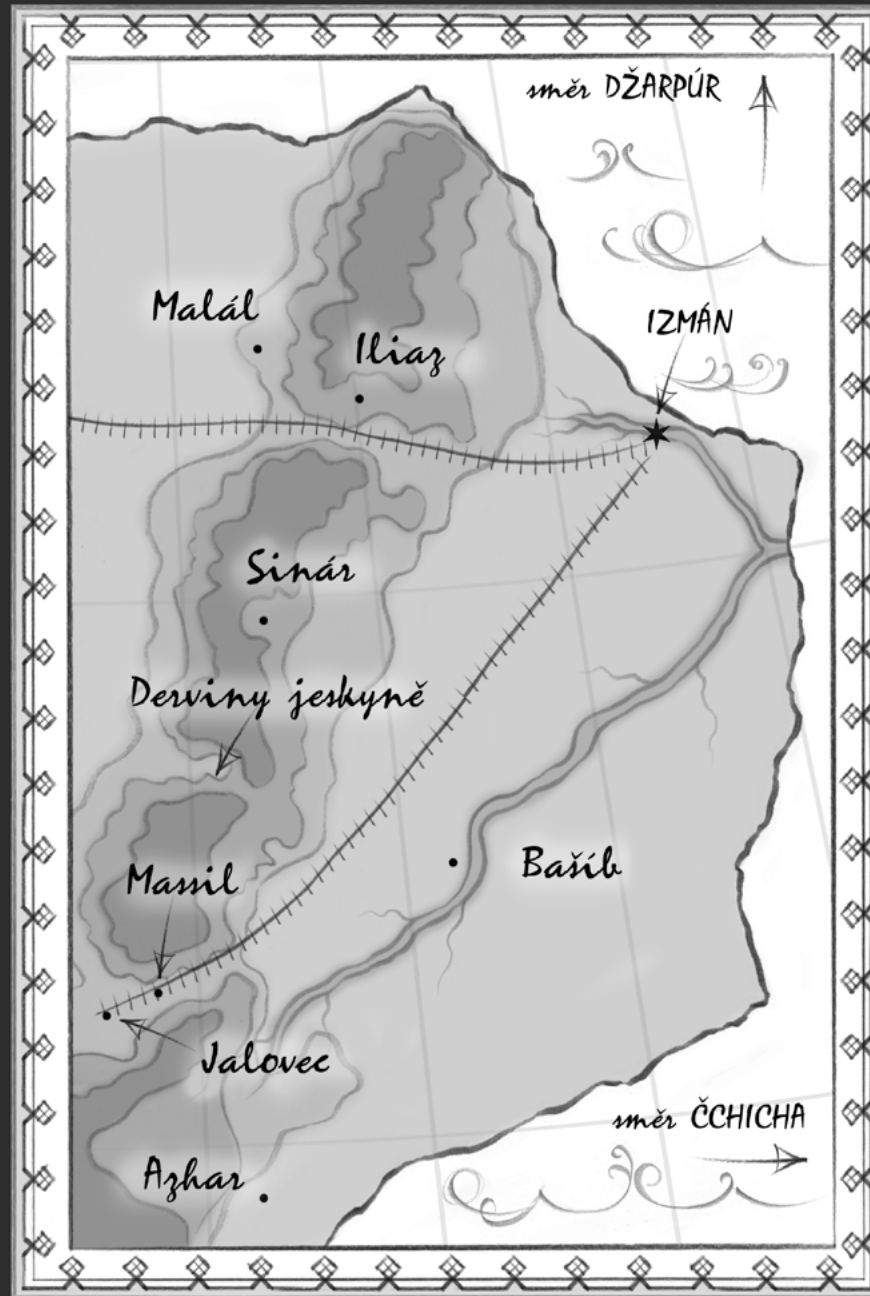
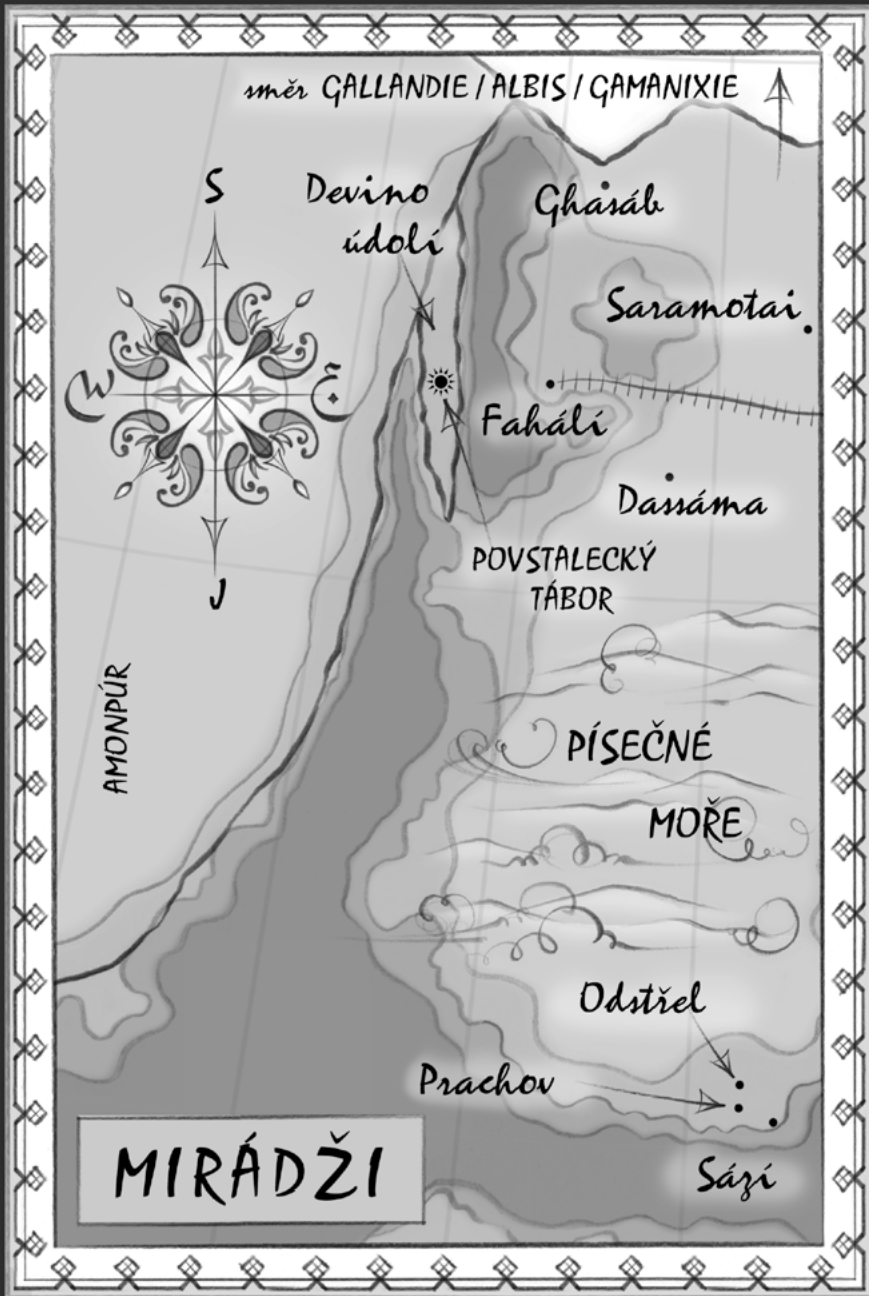
COO
BOO

Preložila Martina Buchlová

Copyright © 2017 by Blue-Eyed Books
Translation © Martina Buchlová, 2018
Map illustration © 2017 by Juliet Percival
Graphic Design by Stefano Moro
Illustration by Daniele Gaspari
© Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano
www.giunti.it

ISBN 978-80-7544-508-7

Pro Rachel Rose Smithovou, která mi vždycky kryje záda.

1

Cizí princ

Kdysi dávno žil v pouštním království Mirádži mladý princ, který toužil po otcově trůnu. Neměl na něj jiný nárok než vnitřní přesvědčení, že jeho otec je slabý panovník a že on by byl silnější. A tak se trůnu zmocnil násilím. Jedné krvavé noci padl sultán i princovi bratři za oběť meči mladého prince a cizí armádě, již stál v čele. Za úsvitu už nebyl princem. Byl sultánem.

Mladý sultán se proslavil tím, že si obstarával manželky do harému stejným způsobem, jakým vládl svojí zemi: silou.

V prvním roce jeho vlády mu dvě takové manželky porodily pod stejnými hvězdami dva syny. Jedna z nich byla dívka narozená v písku. Její syn patřil do pouště. Druhá z dívek se narodila za mořem v království jménem Čchicha a vyrostla na palubě lodi. Její syn do pouště nepatřil.

Oba synové však přesto vyrůstali jako bratři, jejich matky je chránily před tím, před čím je zdi paláce ochránit nemohly. A na nějakou dobu se jim v sultánově harému dařilo dobře.

Dokud první manželka znovu neporodila, tentokrát totiž její dítě nepatřilo jejímu manželovi. Byla to dcera džina,

s nepřírozenými vlasy a nepřírozeným ohněm v žilách. Sul-tán se své ženě za tu zradu zuřivě pomstil. Zemřela pod tíhou jeho ran.

Ve svém hněvu si vůbec nevšiml, že druhá z manželek se dvěma syny a džinovou dcerou utekla z harému a odjela zpátky za moře do království Čchicha, odkud ji jako malou unesli. Její syn, cizí princ, mohl předstírat, že tam patří. Princ z pouště nic takového předstírat nemohl. Byl v té zemi stejným cizincem jako jeho bratr v zemi jejich otce. Ani jednomu z nich však nebylo souzeno zůstat dlouho. Oba zanedlouho vyměnili zemi Čchicha za širé moře.

Na lodích, které nikam neměřily a nikam se nevracely, se bratrům nějakou dobu dařilo dobře. Plavili se z jednoho neznámého pobřeží k druhému a patřili přitom na každé z nich stejnou měrou.

Až se jednoho dne na obzoru znovu vynořilo Mirádži.

Princ z pouště uviděl svou zemi a vzpomněl si, kam opravdu patří. Na tom známém pobřeží pak opustil svou loď i svého bratra. Ačkoli princ z pouště bratra požádal, aby se k němu připojil, cizí princ odmítl. V jeho očích byla otcova země prázdnou pustinou a nedokázal pochopit, proč na ní jeho bratr tolik lpí. A tak se rozloučili. Cizí princ zůstal na moři a tiše zuřil, že jeho bratr dal přednost poušti.

Nakonec přišel den, kdy cizí princ odloučení od bratra nevydržel. Když se vrátil do pouště Mirádži, zjistil, že v ní jeho bratr rozdmýchal oheň vzpoury. Princ z pouště mluvil o velkých věcech, velkolepých myšlenkách, o rovnosti a o blahobytu. Obklopovali ho noví bratři a sestry, kteří poušť milovali stejně jako on. Říkalo se mu rebelský princ. Ale i tak přivítal muže, který mu byl celý život bratrem, s otevřenou náručí.

A nějakou dobu se povstalcům dařilo dobře.

Dokud se neobjevila jedna dívka. Dívka, která si říkala Modrooký bandita, zrozená v písku, vybroušená pouští a rozžhavená jejím ohněm. A cizí princ poprvé pochopil, co jeho bratr na poušti tolik miluje.

Cizí princ a Modrooký bandita společně prošli dunami až k velké bitvě u města Fahálí, kde se usadila sultánova cizokrajná armáda.

V bitvě u Fahálí povstalci dosáhli svého prvního velkého vítězství. Ubránili poušť před sultánem, který ji chtěl sežehnout na popel. Osvobodili demdžiho, z něhož sultán proti jeho vůli chtěl udělat zbraň. Zabili sultánova syna, který chtěl prolévat krev, dokud si nezíská otcovu přízeň. Narušili sultánovo spojenectví s cizinci, kteří poušť soužili už celá desetiletí. A povstalci si zabrali kus pouště pro sebe.

Příběh o bitvě u Fahálí se rychle šířil. A s ním i zvěsti, že poušť by se znovu mohla stát snadnou kořistí. Poušť Mirádži byla totiž jediným místem, kde stará magie mohla přebývat společně s novými zbraněmi. Jedinou zemí, která dokázala chrlit zbraně dost rychle na to, aby vyzbrojila dostatek mužů do velké války zuřící mezi severními národy.

K Mirádži se obrátily pohledy z cizích pobřeží, hladové pohledy. Na poušť se rychle sneslo ještě víc cizích vojsk, připochoďovala ze všech stran a každé z nich se snažilo vy-moci nové spojenectví nebo rovnou celou zemi pro sebe. A zatímco sultánovy hranice ohlodávali vnější nepřátelé, a udržovali tak jeho armádu ve střeħu, ve vnitrozemí povstalci dobývali jedno město za druhým, vytrhávali je tak sultánovi z rukou a získávali lid na svou stranu.

A nějakou dobu se povstání, Modrookému banditovi a cizímu princovi dařilo dobře.

Dokud se situace nezačala převažovat v neprospěch jeho bratra, rebelského prince. Dva tucty povstalců padly

do pasti, která na ně čekala v poušti, byli obklíčen a přemoženi. Město povstalo proti sultánovi a provolávalo do noci jméno rebelského prince, avšak ti, z jejichž úst to volání vycházelo, spatřili nadcházející úsvit prázdnýma očima mrtvých. Modrookého banditu zasáhla během bitvy v horách kulka a to vážné zranění ho skoro stálo život. Tam se poprvé od okamžiku, kdy se nitky jejich příběhů zapletly, cesty Modrookého bandity a cizího prince rozdělily.

Zatímco se Modrooký bandita jen tak tak držel při životě, cizího prince vyslali na východní hranici pouště. Tam tábořilo vojsko ze země Čchicha. Cizí princ si ukradl uniformu a nakráčel do tábora, jako by tam patřil. Všechno mu šlo snadno, protože mezi tamějšími lidmi nevypadal jako cizinec. Stál při nich v bojích se sultánovou armádou a tajně přitom špehoval pro rebelského prince.

A nějakou dobu se cizímu princovi, který se skrýval v cizí armádě, dařilo dobře.

Dokud nedorazila z nepřátelského tábora depeše, jejíž posel na sobě měl sultánovu zlatobílou uniformu a svíral mírovou vlajku.

Cizí princ by neváhal vraždit, jen aby zjistil, co v depeši stojí, pro svou stranu, ale to nebylo zapotřebí. Vědělo se o něm, že mluví jazykem pouště. Povolali ho do stanu čchichjánského generála, aby tlumočil rozhovor mezi sultánovým poslem a Čchichjánцем, a ani jeden z nich netušil, že cizí princ je nepřítelem obou z nich. Ten se přitom dozvěděl, že sultán žádá o příměří. Krveprolití ho už unavuje, stálo ve zprávě. Je připraven vyjednávat. Cizí princ zjistil, že vládce Mirádži k sobě povolává všechny ostatní panovníky, aby si pohovořili o novém spojení. Sultán požádal každého krále, královnu, císaře či prince, který by si chtěl dělat nároky na jeho poušť, aby přišel svůj případ přednést k němu do paláce.

Hned následujícího rána se depeše vydala k čchichjánskému císaři. A děla utichla. Začalo příměří. Po něm přijde vyjednávání. Nakonec mír mezi sultánem a útočníky. A až si nebude muset hlídat pobřeží, pouštní vladař se znovu obrátí do vnitrozemí.

Cizí princ pochopil, že nadešel čas vrátit se k bratrovi. Z jejich povstání se měla stát válka.

2

Tuhle košili jsem měla vždycky ráda. Škoda té krve.

Aspoň že většina nebyla moje. Vlastně moje nebyla ani ta košile – tu jsem si vypůjčila od Šazád a nikdy jsem se ji neobtěžovala vrátit. No, teď už ji nejspíš chtít nebude.

„Stůj!“

Trhnutím mě zastavili. Měla jsem svázané ruce a provaz se mi bolestivě zařezával do odřených zápěstí. Sprostě jsem zaklela a zvedla hlavu, abych konečně odlepila oči od svých zaprášených bot a upřela pohled do pouštního slunce.

Hradby Saramotai v posledních paprscích denního světla vrhaly opravdu dlouhé stíny.

Byly přímo mytické. Netečně přestály jednu z největších bitev První války, mezi hrdinou Attalláhem a Ničitelkou světů. Byly tak starobylé, že vypadaly, jako by je tvořily kosti samotné pouště. Avšak ta slova, ledabyle načrtnutá nad branou bílou barvou... ta byla nová.

VÍTEJTE VE SVOBODNÉM MĚSTĚ.

Na některých místech barva natekla do prasklin v prastarých kamenech, než v žáru vyschla.

Nejradši bych jim na to, jak mě do toho svého takzvaného Svobodného města přitáhli svázanou jako kozu na rožni, něco pěkného řekla, ale i mně bylo jasné, že není zrovna nejvhodnější doba pouštět si pusu na špacír.

„Ohlaste se, nebo budu střílet!“ zavolal někdo z hradeb. Ta slova sama byla mnohem impozantnější než hlas, který je pronesl. Při tom posledním mu hlas mladistvě přeskočil. Zamžourala jsem zpoza šemagu nahoru po klukovi, který na mě z vrcholu hradeb mířil puškou. Nemohlo mu být víc než třináct. Samá ruka, samá noha. Vypadal, že tu zbraň nedokáže držet správně, i kdyby mu šlo o život. Což mu nejspíš šlo. Vzhledem k tomu, že jsme byli v Mirádži a vůbec.

„To jsme my, Ikare, ty tupče jeden,“ zařval mi u ucha chlap, který mě držel. Zašklebila jsem se. Takhle křičet teda vážně nemusel. „A koukej tu bránu okamžitě otevřít, nebo přísahám Bohu dohlídnu na to, aby do tebe táta bušil víc než do těch svých podkov, dokud ti do tý hlavy nevtluče trochu rozumu.“

„Hossáme?“ Ikar pušku ještě nespouštěl. Takhle vynerovaného jsem ještě nikoho neviděla. Což nebylo s prstem na spoušti zrovna nejlepší. „Koho to tam máš?“ Ukázal puškou na mě. Hlaveň se divoce zhoupala a já jsem se instinktivně natočila bokem. Vypadal, že by se nestrefil do stodoly, ani kdyby chtěl, ale já jsem nehodlala riskovat, že by mě zasáhl omylem. Kdyby se mu to podařilo, radši se nechám střelit do ramene než do prsou.

„Tohle,“ Hossámovi se do hlasu vkradl náznak pýchy a s trhnutím mi zaklonil hlavu a natočil mou tvář do slunce, jako bych byla nějaká lovecká kořist, „je Modrookej bandita.“

To jméno dopadlo s větší vahou než dřív a po něm se rozhostilo ticho. Ikar na mě z hradeb vyjeveně zíral. I na

tu dálku jsem viděla, jak mu na okamžik spadla brada, než ústa stihl znovu zavřít.

„Otevřete bránu!“ zaskuhral Ikar nakonec a začal se štrachat dolů. „Otevřete bránu!“

Obří železná vrata se otevírala bolestivě pomalu, jak bojovala proti písku, který se před nimi přes den nahromadil. Staré panty skřípěly, zatímco mě Hossám a jeho chlapi rychle pobízeli kupředu.

Brána se neotevřela úplně dokořán, jen dost na to, abychom jí prošli jeden po druhém. I po tisících let vypadala stejně bytelně jako na úsvitu lidstva. Byla z masivního železa, tlustá na rozpětí mužských paží a ovládal ji nějaký mechanismus závaží a kladek, který zatím žádné město nedokázalo napodobit. Tuhle bránu nikdo neprorazí. A každý ví, že hradby Saramotai jsou nedobytné.

Skoro jako by v tuhle chvíli neexistoval jiný způsob, jak se dostat dovnitř, než nechat se protáhnout branou jako zajatec s něčími prsty kolem krku. Mám to ale štěstí.

Saramotai leželo západně od středových hor. Což znamenalo, že patřilo nám. Nebo nám aspoň patřit mělo. Ahmed si tohle území přivlastnil po bitvě u Fahálí. Zatímco gallanští okupanti, kteří tuhle polovinu pouště tak dlouho drželi, vyklízeli ulice, většina měst mu rychle přísahala věrnost. Nebo jsme si jejich spojenectví snadno vydobyli sami.

Saramotai bylo něco jiného.

Vítejte ve Svobodném městě.

Saramotai vyhlásilo vlastní zákony a dotáhlo povstání ještě o krůček dál.

Ahmed toho o zavedení rovnosti a majetku pro chudé dost namluvil. Lidé v Saramotai se rozhodli, že rovnost si vybojují jedině tak, že stáhnou dolů ty, kteří stáli nad nimi. Že se z nich boháči nestanou jinak, než když boháčům

seberou majetek. Tak se pod rouškou toho, že přijali Ahmedovu vládu, obrátili proti bohatým.

Ahmed však pokus o převrat rozpoznal na první pohled. O Malikovi Al-Kizzámovi, muži, který Saramotai ovládl, jsme toho zas tak moc nevěděli, kromě toho, že býval emírovým sluhou, že emír teď byl po smrti a že Malik bydlel v paláci.

Tak jsme tam poslali pár lidí, aby nám zjistili víc informací. A aby s tím něco udělali, když se nám situace nebude líbit.

Nevrátili se.

To byl problém. Další spočíval v tom, jak se dostat za nimi.

A tak jsem se tu ocitla já, s rukama svázanýma za zády tak pevně, až jsem v nich ztratila veškerý cit, a s čerstvým zraněním na klíční kosti, kde něčí nůž jen o vlasek minul můj krk. Bylo vtipné, jak jsem z úspěšné mise mohla mít úplně stejný pocit, jako kdybych se nechala chytit.

Hossám mě postrčil úzkou mezerou v bráně před sebou. Klopýtla jsem a rozplácla se v písku tváří k zemi, cestou dolů jsem si o železnou bránu bolestivě narazila loket.

Kurvadrát, to bolelo víc, než jsem čekala.

Zasyčela jsem bolestí a překulila se. Na ruce a zápěstí, pod provazem úplně zpocené, se mi nalepil písek. Hossám mě popadl a s trhnutím mě postavil na nohy. Postrčil mě dovnitř a brána se za námi s tichým zařinčením zavřela. Skoro jako by se něčeho báli.

Za branou už se nastrádal menší dav čumilů. Půlka z nich svírala revolvery. Víc než půlka jich mířila na mě.

Tak moje pověst mě opravdu předcházela.

„Hossáme.“ Někdo se protlačil dopředu. Byl starší než moji vězňitelé a vážným pohledem vyhodnotil můj zubožený stav. Prohlížel si mě s klidnějším výrazem než ostatní. Nenechá se zaslepit stejnou horlivostí. „Co se stalo?“

„Chytili jsme ji v horách,“ zakrákal Hossám. „Pokusila se nás přepadnout, když jsme se vraceli z toho obchodu s puškama.“ Dva další členové našeho doprovodu pyšně shodili na zem těžké pytle se zbraněmi, jako by měli potřebu dokázat, že jsem se jim v tom nijak nepletla do cesty. Ty pušky nebyly vyrobené v Mirádži. Byly amonpúrské. Vypadaly stupidně. Celé ozdobné a vyřezávané, vyrobené ručně místo strojově a stály dvakrát víc, než jakou měly cenu, jenom proto, že se někdo obtěžoval udělat je pěkné na pohled. Nezáleží na tom, jak hezky něco vypadá, když vás to dokáže zabít úplně stejně. To jsem se naučila od Šazád.

„Jenom ona?“ zeptal se ten muž s vážnýma očima. „Sama?“ Zalétl ke mně pohledem. Jako by ze mě dokázal vysát pravdu jen tím, že se na mě podívá. Jestli by si sedmnáctiletá holka opravdu měla tu drzost myslet, že se dokáže sama postavit půl tuctu dospělých chlapů s ničím víc než hrstí nábojů a vyhraje. Jestli by slavný Modrooký bandita mohl být pravdu být *tak* hloupý.

Já jsem dávala přednost výrazu „unáhlená“.

Ale držela jsem klapačku. Čím víc toho řeknu, tím pravděpodobnější bude, že plácnu něco, co by se mohlo obrátit proti mně. *Zůstaň zticha. Tvař se zachmuřeně. Zkus se nenechat zabít.*

Jestli to ostatní nevyjde, soustřeď se jen na to poslední.

„Ty jseš opravdu Modrookej bandita?“ vyhrkl Ikar a tím obrátil všechny pohledy k sobě. Slezl ze svého stanoviště na hradbách, aby na mě mohl civět spolu s ostatními. Horlivě vykukoval přes hlaveň svojí pušky. Kdyby teď vystřelila, stálo by ho to obě ruce a obličej. „Je pravda, co se o tobě říká?“

Zůstaň zticha. Tvař se zachmuřeně. Zkus se nenechat zabít. „Záleží na tom, co se říká.“ Sakra. To mi to moc dlouho nevydrželo. „A takhle bys tu pušku držet neměl.“

Ikar si nepřítomně přehmátl, ale nespouštěl ze mě oči. „Říká se, že dokážeš chlapovi vystřelit oko z patnácti metrů v úplný tmě. Že jsi v Iliazu prošla deštěm kulek a vrátila se se sultánovými tajnými válečnými mapama.“ Já jsem si Iliaz pamatovala trochu jinak. Tak zaprvé jsem skončila s kulkou v břiše. „Že jsi svedla jednu z manželek džalázkýho emíra, když byli v Izmánu na oficiální návštěvě.“ Tak tohle byla novinka. Slyšela jsem o tom, jak jsem svedla emíra samotného. Ale třeba měla emírova manželka ráda i ženy. Nebo se ta historka při vyprávění překroutila, vzhledem k tomu, že tak polovina vyprávění o Modrookém banditovi poslední dobou měla za to, že jsem muž. Už jsem si přestala ovazovat hrudník, abych vypadala jako kluk, ale na to, abych všechny přesvědčila, že Bandita je holka, jsem se zjevně potřebovala ještě trochu zakulatit.

„Ve Faháli jsi zabila stovku gallanských vojáků,“ pokračoval a jeho slova zakopávala jedno o druhé a vůbec se nenechala zastrašit mým mlčením. „A taky jsem slyšel, žeš uprchla z Malálu na hřbetě ohromného modrého rocha a nechala za sebou jen zatopenou modlitebnu.“

„Neměl bys věřit všemu, co slyšíš,“ konstatovala jsem, když se Ikar konečně odmlčel, aby se nadechl, a oči měl tak vytřeštěné vzrušením, že vypadaly jako dvě lauzi.

Sklesle se nahrbil. Byl to jen malý kluk, který chtěl věřit všem těm příběhům, stejně jako já v jeho věku. Ačkoli vypadal mladší, než jsem si pamatovala, že bych kdy byla já. Neměl tu takhle s puškou co pohledávat. Ale na druhou stranu, tohle nám poušť udělala všem. Nadělala z nás snílky se zbraní. Přejela jsem si jazykem přes zuby. „A to s tou modlitebnou v Malálu byla nehoda... z větší části.“

V davu to zahučelo. Lhala bych, kdybych řekla, že mě přitom příjemně nezamrazilo v zádech. A lhaní je hřích.

Už uplynulo skoro půl roku ode dne, kdy jsem s Ahmedem, Jinem, Šazád, Hálou a dvojčaty, Izzem a Mazem stanula ve Faháli. My všichni proti dvěma armádám a Núršamovi, demdžimu, z něhož sultán vyrobil zbraň. Demdžimu, který byl náhodou taky mým bratrem.

Stáli jsme tam tváří v tvář nemožným vyhlídkám a ohromně ničivému demdži. Ale přežili jsme. A odtud se příběh o bitvě u Faháli rozběhl pouští ještě rychleji než vyprávění o sultánských zkouškách. Už tucetkrát jsem ho slyšela od lidí, kteří netušili, že je poslouchají povstalci. S každým dalším vyprávěním byly naše eskapády úžasnější a neuvěřitelnější, ale příběh skončil vždycky stejně, v tom smyslu, že i když vyprávěč už utichl, příběh ještě pokračuje. Tak nebo tak, poušť po bitvě u Faháli už nikdy nebude jako dřív.

Mýtus o Modrookém banditovi narůstal spolu s příběhem o Faháli, až se ze mě stala legenda, kterou jsem tak docela nepoznávala. Tvrdilo se v ní, že Modrooký bandita je zloděj, ne povstalec. Že jsem se lstí dostala lidem do postele, abych získala informace pro svého prince. Že jsem na bitevním poli zabila vlastního bratra. Tu historku jsem nesnášela ze všech nejvíc. Možná proto, že se to v jednu chvíli s prstem na spoušti skoro splnilo. A já jsem ho nechala utéct. Což bylo skoro stejně špatně. Byl někde tam venku s veškerou svou mocí. A na rozdíl ode mě neměl žádné další demdži, kteří by mu pomohli.

Někdy, pozdě v noci, když už všichni ostatní v táboře šli spát, jsem si nahlas sama pro sebe říkala, že je naživu. Jenom abych věděla, jestli je to pravda, nebo ne. Zatím jsem to pokaždé dokázala říct bez zaváhání. Bála jsem se však, že jednou přijde den, kdy už to nepůjde. To by znamenalo, že ta slova jsou lež a že můj bratr zemřel, vystrašený a sám, někde v téhle nemilosrdné poušti rozpolcené válkou.

„Jestli je tak nebezpečná, jak se říká, měli bysme ji zabít,“ zavolal někdo z davu. Byl to muž s hrudníkem opásaným jasně žlutou vojenskou šerpou, která vypadala, jako by ji někdo sešil z cárů látky. Všimla jsem si, že je jich tak přepásaných víc. To asi bude nově ustavená saramotaiská hlídka, vzhledem k tomu, že tu opravdovou hlídku museli zabít. Svíral zbraň. Mířil mi na břicho. Zranění břicha nevěstí nic dobrého. Zabijí vás pomalu.

„Ale jestli je to Modrookej bandita, patří k rebelskému princí,“ ozval se někdo jiný. „Neznamená to, že je na naši straně?“ Tak to byla otázka za milion fauza.

„Zvláštní způsob, jak se chovat k někomu, kdo je na vaši straně.“ Důrazně jsem si promnula svázané ruce. Davem proběhlo zamručení. To bylo dobře. Znamenalo to, že nejsou tak jednotní, jak za těmi svými neproniknutelnými hradbami vypadali. „Takže když jsme tu teda všichni kamarádi, co kdybyste mě rozvázali, abychom si mohli popovídat?“

„Dobrej pokus, Bandito.“ Hossám mě sevřel pevněji. „Nehodláme ti dát příležitost dostat se k nějakému revolveru. Slyšel jsem ty historky, jak jsi zabila tucet chlapů jednou kulkou.“ Byla jsem si dost jistá, že něco takového není možné. Navíc, já jsem na to, abych sejmula tucet mužů, žádný revolver nepotřebovala.

Bylo to skoro k smíchu. Spoutali mě provazem. Ne železem. Kdyby se mě někde na kůži dotýkalo železo, byla bych stejně lidská jako oni. Ale dokud to tak nebylo, mohla jsem proti nim zvednout celou poušť. Což znamenalo, že jsem se svázanýma rukama mohla nadělat větší škodu, než jsem kdy dokázala, když jsem v nich svírala zbraň. Ale tady jsem žádné škody v plánu neměla.

„Stejně by o tom, co s Banditou uděláme, měl rozhodnout Malik.“ Muž s vážnýma očima si při zmínce o samozvaném vůdci nervózně promnul bradu.

„Já mám náhodou i jméno,“ nadhodila jsem.

„Malik se ještě nevrátil,“ vyštěkl ten, který na mě mířil. Vypadala, že je takový roztěkaný typ. „Než se vrátí, kdo ví, co tu ona může natropit.“

„Amání. Tak se jmenuju.“ Nikdo mě neposlouchal. „Kdyby to někoho zajímalo.“ Tohle dohadování jim klidně může ještě nějakou dobu trvat. Skupinová rozhodnutí nejsou nikdy nic rychlého. Vlastně jsou většinou něco úplně nemožného.

„Tak ji zavřete, než se Malik vrátí,“ zvolal hlas odněkud ze zadní části davu.

„Má pravdu,“ přidal se k němu jiný hlas z druhé strany, další tvář, na kterou jsem neviděla. „Hodte ji do basy, kde nemůže dělat žádný potíže.“

Davem projela vlna souhlasného šumu. Muž s vážnými očima nakonec ostře pokývl hlavou.

Shluk lidí se urychleně rozdělil a Hossám mě začal táhnout do vzniklé mezery. Jenže oni se nerozestoupili moc daleko. Každý si chtěl Modrookého banditu pořádně prohlédnout. Zatímco mě chlapi vedli kolem, přihlížející na mě civěli a strkali se. Úplně přesně jsem věděla, co vidí. Holku mladší než dcery některých z nich, s rozseklým rtem a tmavými vlasy, potem a krví připláclými k obličejí. Legendy nikdy nebyly takové, jaké jste čekali, jakmile jste se na ně podívali zblízka. Já jsem v tomto ohledu nebyla žádnou výjimkou. To jediné, čím jsem se lišila od všech ostatních hubených tmavých holek z pouště, byly oči, které hořely jasnější modří než polední obloha. Jako ta nejrozpálenější část ohně.

„Ty patříš k *nim*?“ To byl nový hlas, který se ječivě nesl nad hlukem davu. Do přední řady se protlačila žena ve žlutém šemagu. Na látce byly vyšité květy, které mi skoro ladily k očím. Ve tváři se jí zračila zoufalá naléhavost, která mě

znervózňovala. Na tom, jak řekla *k nim*, bylo něco podivného. Jako by tím myslela *demdži*.

I někdo, kdo o *demdži* věděl, většinou nepoznal, že k nim patřím. My, děti džinů a smrtelnic, jsme vypadali lidštěji, než většina lidí myslela. Zatraceně, vždyť se mi skoro sedmáct let dařilo klamat i samu sebe. Většinou jsem nevypadala nadpřirozeně, jen jako poloviční cizinka.

Prozradily mě oči, ale jen když jste věděli, po čem se koukat. A to tahle ženská nejspíš věděla.

„Hossáme.“ Zakopla, jak se s ním snažila udržet krok, zatímco mě táhl ulicemi. „Jestli patří k nim, má úplně stejnou cenu jako moje Raná'a. Můžeme ji vyměnit místo ní. Můžeme...“

Ale Hossám ji odstrčil stranou a táhl mě hlouběji do města, zatímco ženu znovu pohltil dav.

Ulice Saramotai byly nejen starobylé, ale i úzké, a tak se s tím, jak jsme postupovali dál, masa lidí musela ztenčovat, až se vytratila úplně. Zdi nás v prodlužujících se stínech svíraly z obou stran a na několika místech jsem se o zeď otírala oběma rameny. Prošli jsme mezi dvěma domy s jasně barevnou omítkou a vyraženými dveřmi. Na zdech jsem postřehla stopy po střelném prachu. Dveře a okna zatlučená prkny. Čím dál jsme šli, tím víc stop po bojích bylo na okolí vidět. Město, kde se bitva přihítla zevnitř, ne zpoza hradeb. Tomu se nejspíš říkalo povstání.

Zápach hniјícího masa jsem ucítila dřív, než jsem spatřila těla.

Prošli jsme pod úzkým obloukem, přes který byl přehozený těžký koberec, aby na slunci uschl. Když jsem se pod ním shýbala, tránsně mi přejely po krku. Jakmile jsem znovu zvedla hlavu, spatřila jsem před sebou dva tucty těl, houpaјících se za krk. Visela na provazu na vysoké hradební zdi jako lucerny.

Lucerny s očima vyklovanýma od supů.

Jen těžko by se dalo určit, jestli ti mrtví byli staří, nebo mladí, hezcí, nebo zjizvení. Nebylo však pochyb o tom, že všichni byli bohatí. K jejich košilím prošíváním honosně obarvenou nití nebo k rukávům jejich chalátů z jemného mušelínu se ptáci nedostali. Z toho puchu mi bylo na zvracení. Smrt a pouštní vedro s těly udělaly rychlý proces.

Slunce mi zapadalo za zády. Což znamenalo, že až nastane úsvit, mrtvoly se rozzáří světlem.

Nový úsvit. Nová poušť.

3

Vězení páchlo snad ještě hůř než ty mrtvoly.

Hossám mě postrčil dolů po schodech, které vedly do podzemních cel. Než mě šoupl do jedné z nich, ještě jsem si stihla všimnout dlouhé řady cel s železnými mřížemi, které se táhly naproti sobě po obou stranách úzké chodby. Tvrdě jsem narazila ramenem na zem. Sakra, z toho bude modřina.

Nepokoušela jsem se znovu postavit. Ležela jsem s hlavou na chladné kamenné podlaze, zatímco za mnou Hossám celu zamkl. Z kovového zvuku železa na železe mě zabrněly zuby. Když kroky odeznívaly na schodišti, pořád ještě jsem se nehýbala. Počkala jsem, třikrát se pomalu nadechla a s pomocí svázaných rukou a loktů se vyškrabala na kolena.

V horní části cely bylo malé okénko, které dovnitř pouštělo akorát dost světla na to, abych tam nemusela tápat úplně potmě. Skrz železné mříže jsem viděla do cely naproti. V rohu se tam choulila holčička, které nemohlo být víc než deset let, třásla se ve světle zeleném chalátu, který už byl dost špinavý, a sledovala mě vykulenýma očima.

Tváří jsem se opřela o mříže. Chladné železo se zakouslo hluboko do mojí demdží podstaty.

„Imíne?“ zavolala jsem do chodby vězení. „Mahdí?“ Čekala jsem se zadržným dechem, ale odpovědělo mi jen tiicho. Potom jsem až na druhém konci vězení spatřila okraj tváře natlačené k mřížím s prsty zoufale svírajícími železo.

„Amání?“ ozvala se odpověď. Ten hlas zněl nakřáple, ale jeho nesnesitelně nosový, panovačný podtón nikam nezmišel. Podtón, s kterým jsem se důkladně seznámila během několika měsíců poté, co Mahdí a pár dalších z té jejich izmánské skupinky intelektuálů přicestovali z města do našeho tábora. „Jsi to ty? Co tu děláš?“

„Jsem to já.“ Nahrbila jsem se úlevou. Ještě byli naživu. Nepřišla jsem pozdě. „Přišla jsem vás zachránit.“

„Tak to je škoda, že ses taky nechala chytit, co?“

Kousla jsem se do jazyka. Věděla jsem, že na Mahdího se můžu spolehnout, že se ke mně bude chovat nabubřele i z vězeňské cely. Neměla jsem nijak zvlášť skvělé mínění ani o Mahdími ani o nikom jiném z té jejich bandy městských kluků, kteří se do srdce povstání zapojili až příliš pozdě. Teprve když jsme prolili tolik krve, abychom si přivlastnili polovinu pouště. Ale na druhou stranu tohle byli kluci, kteří Ahmeda podporovali, když poprvé přijel do Izmánu. Ti, s kterými si vyměňoval filosofické myšlenky a poprvé s nimi zažehnul jiskru povstání. Kdybych navíc nechala umřít každého, kdo mi lezl na nervy, měli bychom zatraceně málo spojenců.

„No,“ nasadila jsem svůj nejsladší hlásek, „jak jinak jsem se měla dostat za bránu potom, co jste zbabrali svoji misi natolik, že celý město uzavřeli?“

Z druhého konce vězení mi na to odpovědělo uspokojivě mrzuté mlčení. Ze špatné strany mříží nebude ani pro Mahdího snadné se dohadovat o tom, že vlastně nic nezbabral. Vyžít se ve své škodolibé radosti každopádně můžu někdy jindy. Mezitím se začínaly vytrácet poslední zbytky

denního světla, musela jsem si pospíšet. Odstoupila jsem si od železné mříže. Promnula jsem prsty a snažila se vrátit si tak do dlaní trochu citu.

Písek, který zůstal v mezerách mezi nimi, když jsem u brány předstírala zakopnutí, si nedočkavě poskočil. Měla jsem ho i v záhybech šatů – ve vlasech, v potu na kůži. V tom byla krása pouště. Dostal se všude, zavrtil se vám až do duše.

Tak mi to jednou řekl Jin.

Zapudila jsem tu vzpomínku a zavřela oči. Zhluboka jsem se nadechla a odtáhla si písek od kůže – každé zrnko, každá částička vyslyšela mou výzvu, a když se ode mě odlepily, zůstaly opatrně viset ve vzduchu.

Když jsem otevřela oči, obklopoval mě obláček písku, co se třpytil ve zlatavém zbytku odpoledního slunce, který ještě dopadal do cely.

V cele naproti mně se dívka v zeleném chalátu trochu napřímila a vyklonila se ze tmy, aby lépe viděla.

Nadechla jsem se a písek se poslepoval do tvaru biče. Odtáhla jsem si svázané ruce co nejdál od těla a tím pohybem pohnula i pískem. Ostatní demdži zjevně nechápali, proč se potřebuju hýbat, když používám svou moc. Hála říkala, že tak vypadám jako nějaký pokleslý šarlatán z izmánského tržiště. Jenže jí její moc byla k dispozici už od narození. Tam, odkud jsem pocházela já, jste k tomu, abyste mohli používat zbraň, potřebovali ruku.

Písek mi prosvítl mezi zápěstími jako čepel a přesekl lano. Moje ruce se se škubnutím oddělily.

Teď jsem konečně mohla nadělat pořádnou škodu.

Popadla jsem písek a v čistém oblouku švihla paží k zemi, jako kdybych se rozmachovala mečem. Písek ji následoval a opřel se do zámku cely s veškerou mocí pouštní bouře koncentrovanou do jediné rány.

Zámek se s uspokojivým zapraščením roztříštil. A byla jsem volná.

Rozkopla jsem dveře a přitom si dávala pozor, abych se nedotkla železa, zatímco jsem si přivolala písek zpátky do hrsti. Holčička v zeleném ze mě pořád nespouštěla oči.

„Takže.“ Loudala jsem se na druhý konec chodby a cestou si snažila ze zápěstí strhat zbytky přeseknutého provazu. Z pravé ruky jsem ho sundala snadno a zůstala mi po něm zarudlá odřenina. Když jsem se zastavila před celou, ve které trčel Mahdí, ještě jsem se prala s uzlem na levém zápěstí. „Jak jde to diplomatické vyjednávání?“ Poslední zbytky provazu sklouzly k zemi.

Mahdí se zatvářil kysele. „Přišla ses nám posmívat, nebo nás zachránit?“

„Nevidím důvod, proč bych nemohla zvládnout obojí.“ Lokty jsem se opřela o dveře cely a bradu si položila do dlaní. „Můžeš mi ještě jednou připomenout, jak jsi řekl Šazád, že nepotřebuješ, abychom s vámi šly, protože ženy přece při politickém vyjednávání nikdo nemůže brát vážně?“

„Vlastně,“ ozval se hlas ze zadní části cely, „myslím, že řekl, že byste se Šazád všechny ‚zbytečně rozptylovaly‘.“

Imín přistoupil ke dveřím, takže jsem na něj konečně pořádně viděla. Jeho tvář mi nic neříkala, ale ty jízlivé žluté oči bych poznala všude. Náš demdží měnič. Když jsem Imín viděla naposledy, při odjezdu z tábora, měla podobu drobné ženy v příliš velkých mužských šatech – aby ulehčila břímě koni. Byla to povědomá podoba, kterou jsem na ní viděla už víckrát. Ačkoli to byla jen jedna z nekonečného arzenálu lidských podob, které na sebe Imín mohl vzít: kluk, holka, muž, žena. Teď už jsem na Imínovu proměnlivou tvář byla zvyklá. Znamenalo to, že to někdy byla malá holka s velkýma očima, která se na koni úplně ztrácela, nebo bojovník s takovou silou, že dokázal zvednout

člověka ze země jednou rukou. Jindy to byl pohublý učenec, který vypadal v zadní části cely v Saramotai popuzeně, ale neškodně. Ale ať už to byl muž nebo žena, kluk nebo holka, ty překvapivě zlaté oči se nezměnily nikdy.

„To je ono.“ Obrátila jsem se zpátky na Mahdího. „Možná jsem to zapomněla kvůli tomu, jak mě ohromilo, že ti hned na místě nevyrazila zuby.“

„Skončilas?“ Mahdí se zatvářil, jako by se zrovna zakousl do nakládaného citronu. „Nebo tu hodláš dál plýtvat časem, který bychom mohli využít k útěku?“

„Jo, jo, dobře.“ Odstoupila jsem si a natáhla ruku před sebe. Písek se mi v odpověď nahrnul do dlaně. Stáhla jsem dlaň zpátky a vychutnávala si pocit moci, který mi narůstal v prsou. Potom jsem písek mrštila k zemi. Zámek se rozletěl.

„Konečně.“ Mahdí zněl otráveně, jako bych byla nějaká služka, která se mu nepřiměřeně dlouho loudala s jídlem. Pokusil se protlačit kolem mě, ale zarazila jsem ho vystrčenou paží.

„Co to...“ začal a už v něm bublalo pohoršení. Přitiskla jsem mu dlaň na ústa a umlčela ho, abych se mohla zaposlouchat. Rozhořčený výraz zmizel, jakmile to uslyšel i on. Kroky na schodišti. Slyšely nás strážce.

„Muselas dělat takový randál?“ zašeptal, hned jak jsem odtáhla dlaň.

„Víš co, příště už se možná nebudu obtěžovat tě zachraňovat.“ Strčila jsem ho zpátky do cely a myšlenky se mi už rozběhly směrem k tomu, jak nás odsud dostat živé. Imín se protáhl kolem Mahdího a vyšel do chodby. Jemu jsem v tom nijak nebránila. Stejně by mi to k ničemu nebylo. Za chůze měnil podobu a postupně se zbavoval vzezření neškodného učence a bobtnal, až byl o dvě hlavy vyšší než já a dvakrát tak široký. V téhle podobě bych Imína nechtěla potkat někde v temné uličce. Protáhl si ramena, přes která

mu teď byla košile nepříjemně těsná. U jednoho ramene se mu rozpáral šev.

To už byla skoro úplná tma. V celách panovalo jen přímí. Viděla jsem, jak se na schodišti pohupuje světlo lucerny. Dobrá, to bude výhoda. Přitiskla jsem se do slepého zákoutí pod schody. Imín mě napodobil a udělal to samé na druhé straně.

Čekali jsme a poslouchali, zatímco kroky na schodišti nabíraly na hlasitosti. Napočítala jsem čtyři páry bot. Možná pět. Byli jsme v menšině a oni měli zbraně, ale budou na nás muset jít po jednom, což znamenalo, že jim ta přesíla k ničemu nebude. Jak sestupovali dolů, světlo lucerny se komíhalo po zdech. Měla jsem na své straně moment překvapení. A jak vždycky říkala Šazád, když bojujete s někým, kdo je dvakrát větší než vy, musíte si dát záležet na tom, aby první rána za něco stála. Rána, kterou ten druhý především vůbec nečeká. Tím líp, když se vám povede, aby to byla i vaše poslední.

Holčička v zeleném naproti mně si přesedla tak, že teď byla hned za mřížemi, a fascinovaně nás sledovala. Přitiskla jsem si prst na rty a doufala jsem, že to pochopí. Přikývla na srozuměnou. Dobře. Byla ještě malá, ale byla to holka z pouště. Věděla, jak přežít.

Dala jsem se do pohybu, hned jak se objevila hlava prvního dozorce.

Jeden prudký poryv písku přímo do spánku ho poslal střemhlav do mříží dívčiny cely. Když jeho lebka zapraštěla o železo, holčička odskočila. Imín vojáka popadl zezadu, zvedl ho ze země a přitiskl ho ke zdi. Jeho polekaná tvář byla to poslední, co jsem viděla, když jeho lampa spadla na zem a roztránila se. Zhasla. A já jako bych oslepla.

Ozval se výstřel, v jehož závěsu následoval v celách i mimo ně sbor výkřiků. Pod tím vším jsem rozeznala jeden

hlas, který se hlasitě modlil. Já jsem si místo toho šeptem zaklela a přitiskla se ke stěně. Zbloudilé kulce se s největší pravděpodobností vyhnu tak, že nebudu uprostřed místnosti. Potřebovala jsem se zamyslet. Byli stejně slepí jako my. Ale oni měli zbraně a já musela předpokládat, že by jim na tom, že by zastřelili některého vězně zbloudilou kulkou, nejspíš nezáleželo tolik jako mně. Zazněl další výstřel a tentokrát i výkřik, ve kterém se zračilo víc bolesti než strachu. Moje myšlenky se snažily prorazit nenadálou narůstající vlnou paniky, zatímco jsem se pokoušela zjistit, odkud ty zvuky přicházejí. Už dlouho jsem nebyla v bitvě sama. Kdyby tu byla Šazád, věděla by, jak z toho ven. Já jsem se sice mohla ve tmě bránit, ale pravděpodobnost, že zasáhnu nepřítele, byla úplně stejná, jako že trefím Imína nebo tu holčičku. Potřebovala jsem světlo. Nutně.

A potom, jako v odpověď na modlitbu, ve vězení vyšlo slunce.

Před očima mi vyskákaly hvězdičky. Pořád jsem byla oslepená, ale tentokrát tou jasnou září. Divoce jsem mrkala a snažila se těmi světélky prohlédnout.

Zrak se mi vracel nebezpečně pomalu a panický tlukot srdce mi připomínal, že jsem k ničemu, slepá a v obležení ozbrojených nepřátel. Okolí se mi do zorného pole vracelo kousek po kousku. Dva dozorcí na zemi. Bez hnutí. Další tři si mnuli oči a revolvery jim jen visely z prstů. Imín přitisknutý ke zdi a krvácející z ramene. A ta holčička v zeleném ve svojí cele s malým sluncem, ne větším než pěst, v dlaních. Její tvář v tom jasném bledém světle zářila a zespoda na ni dopadaly podivné stíny, kvůli kterým vypadala mnohem starší. A teď už jsem viděla, že ty velké oči, kterými mě pozorovala, měly stejně nepřirozenou barvu jako ty moje nebo Imínovy. Barvu pohasínajícího uhlíku.

Byla demdži.

4

Na to, abych si lámala hlavu se svojí novou demdží spojenkyní, bude dost času později. Teď jsem musela využít dar, který nám věnovala. Revolvery dozorců už se zvedaly ke mně – písečný poryv jim je vyrazil z rukou. Jeden z dozorců zavrával a pozpátku vrazil do Imína. Ten se po něm natáhl, prudce škulbl a zaslechla jsem křupnutí páteře.

Jiný dozorce po mně skočil s nožem v ruce. Rozdělila jsem písek na dvě části, půlkou jsem mu odrazila ruku do strany, než se ke mně stihl přiblížit, zatímco druhou půlkou jsem vytvarovala do podoby zahnuté písečné čepele. Čistým řezem mu přejela přes hrdlo a z rány se vyřinula krev. Imín se zmocnil opuštěné zbraně. Sice možná nebyl tak dobrý střelec jako já, ale v takhle stísněném prostoru by bylo těžké minout. Přikrčila jsem se a Imín vypálil. Z cel se ozvaly další výkřiky, ale výstřely odrážející se od stěn je přehlušily.

A pak ticho. Narovnála jsem se. Bylo po všem. Imín i já jsme byli stále naživu. Strážte ne.

Mahdí vyšel z cely, a jak si prohlížel to krveprolití, našpulil nad těmi těly vyčítavě ret. Tak to s těmi intelektuálními typy bylo vždycky. Chtěli přetvořit svět, ale jako by si mysleli, že se to všechno dá udělat bez prolití jediné kapky

krve. Nebrala jsem ho na vědomí a obrátila jsem se k cele s tou demdží holčičkou v zeleném chalátu. Pořád ještě svírala to malé slunce a prohlížela si mě vážněma rudýma očima. Byly znepokojivě jasné.

Rozdrtila jsem její zámek písečným výbuchem. „Ty jseš...“ začala jsem, když jsem ty dveře s námahou otevírala, ale holčička už byla na nohou, protáhla se kolem mě ven z cely a na druhý konec vězení.

„Samiro!“ volala. Přiblížila se k mřížím, ale nedotýkala se jich. Věděla dost na to, aby se od železa držela dál. Víc než já v jejím věku. Opřela jsem se o kamennou zeď. Teď když už bylo po boji, jsem začínala cítit, jak se na mě sápe únava.

„Raná’a!“ Jiná dívka se protlačila do přední části cely a poklekla na zem, aby malé demdži viděla do očí. Než se na ní podepsalo vězení, byla nejspíš opravdu krásná. Teď prostě vypadala unaveně. Tmavé oči propadlé ve svráštělé tváři. Rychle jsem ji přejela očima, jestli náhodou není taky demdži, ale vypadala stejně lidsky jako kdokoli jiný. Nejspíš byla stejně stará jako já. Moc mladá na to, aby byla něčí mámou. Že by sestra? Natáhla se skrz mříže a položila holčičce dlaň na tvář. „Není ti nic?“

Ta malá demdži, Raná’a, se obrátila na mě a její ústa už se naštvane špulila. „Pusť ji ven.“ Byl to rozkaz, ne žádost. Od někoho, kdo byl zvyklý je rozdávat.

„Nikdo tě nenaučil říkat prosím, holka?“ Vyjelo mi to bez ohledu na to, že tohle nebylo zrovna to nejpráhodnější místo k tomu, začít ji učit dobrému vychování. A já jsem k tomu nejspíš nebyla zrovna ta nejpráhodnější osoba.

Raná’a na mě upřela pohled. Na většinu lidí to asi zabíralo. Ty její rudé oči znepokojovaly i mě, a to jsem na demdži byla zvyklá. Vzpomněla jsem si, jak se v některých příbězích mluvilo o tom, že Adíl dobyvatel byl tak zlý, že jeho oči rudě žhnuly. Byla zvyklá těma očima získat všechno, co

chce. Ale já jsem zase nebyla nijak zvlášť zvyklá dělat, co se mi řeklo. Přesýpala jsem si písek mezi prsty a čekala.

„Pusť ji ven, *prosím*,“ vyzkoušela to a dupla si bosým chodidlem. „Hned.“

S povzdechem jsem se odrazila od zdi. Tak jsem to aspoň zkusila. „Odstup.“ Rozkazovat dovedu i já.

Jakmile se zámek rozletěl, Raná'a se vrhla k ní, obtočila drobné paže starší dívce kolem krku a přitom stále v jedné ruce opatrně svírala tu světelnou kouli, zatímco druhou se přidržovala špinavé látky jejího chalátu. V září malinkatého slunce na její dlani jsem viděla na zbytek cely. Stísněný prostor byl nacpaný vězeňkyněmi, tucet žen tam byl namačkaný tak natěsno, že neměly místo ani na to, aby si mohly lehnout. V tuhle chvíli už se drápaly na nohy, úlevně se hroutily na chodbě před celou, zajíkaly se po svobodě a bylo na Imínovi s Mahdí, aby je jakž takž usměrnili.

Všechno to byly ženy nebo dívky. Ostatní cely na tom byly úplně stejně, došlo mi, když jsem se rozhlížela po obezřetných, vystrašených tvářích, které vykukovaly z temnoty za mřížemi, bály se nás, ale zároveň zkusmo doufaly v záchranu. Mahdí s Imínem našli u jednoho z mrtvých strážných kroužek s klíči a hned se pustili do osvobozování ostatních zajatkyň. Měla jsem za to, že to asi bude jednodušší než všechny ty zámky rozbíjet. Vězeňkyně se jedna za druhou hrnuly z cel, některé spěchaly někoho obejmout, některé jen vyklopýtaly na chodbu jako plachá zvířata.

„A muži?“ zeptala jsem se Samiry, když se vymanila ze sevření Raná'a, i když jsem tušila, že odpověď už nejspíš znám.

„Byli nebezpečnější než my,“ řekla Samira. „Tedy tak to aspoň říkal Malik, když...“ Zarazila se a zavřela oči, jako by je tak nemusela vidět zemřít rukou muže, který se města zmocnil. „A měli menší cenu než my.“

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila významný pohled, který na mě přes hlavu Raná'a upírala. Pak mi to došlo. Ženy, které potácivě vycházely z cel, byly všechny mladé. Poslední dobou kolovala spousta zvěstí o tom, že války využívají otrokáři. Unášejí dívky z naší půlky pouště a prodávají je vojákům, sloužícím daleko od manželek, nebo boháčům v Izmánu. A pak tu taky byla otázka hodnoty demdži...

„Raná'a.“ Prohrabávala jsem se v paměti. To jméno už jsem dnes někde slyšela. Ta žena se šemagem vyšitým modrými květy, došlo mi. Ta, která chtěla vědět, jestli jsem demdži. Teď už jsem chápala, proč mě poznala. „Tvoje matka si o tebe dělá starosti.“

Holčička mě přejela přezíravým pohledem, tvář stále přitisknutou na Samiřinu hrud'. „Tak proč mě odsud nepřišla dostat?“

„Raná'a,“ sykla na ni Samira káravě. Takže jsem asi nebyla jediná, kdo se malé demdži pokoušel vštípit trochu slušnosti. Samira se opřela o dveře cely. Natáhla jsem k ní ruku, abych jí pomohla z kleku na nohy. Raná'a pořád ještě svírala lem jejího umouněného chalátu, a tak zesláblé Samiře ještě víc znepríjemňovala pohyb. „Odpusť jí,“ řekla mi Samira. Svým přízvukem mi připomínala Šazád, ačkoli zněla mnohem jemněji. „Nemá často důvod mluvit s cizími lidmi.“ Při těch posledních slovech upřela na holčičku významný pohled.

„Tvoje sestra?“ zeptala jsem se.

„Něco takového.“ Samira položila jednu ruku mladší dívce na hlavu. „Můj otec je,“ zaváhala, „*byl* emírem Saramotoai. Teď je po smrti.“ Řekla to přímo a věcně, vnitřní bolest skrývala. Věděla jsem, jaké je sledovat, jak vám umírá rodič. „Její matka byla služebná v otcově domácnosti. Když se Raná'a narodila a vypadala... jinak, její matka mého

otce prosila, aby ji ukryl před Gallany.“ Samira zvedla ruku k mojí tváři. Většinou jsem dokázala předstírat, že jsem člověk, i s těma modrýma očima. Existovalo však pár lidí, kteří o demdži už něco věděli, a tak mě dovedli odhalit, tak jako Jin. „Předpokládám, že tobě nemusím vysvětlovat, proč.“

Já jsem měla štěstí. Šestnáct let jsem Gallany přežívala, protože jsem dokázala vypadat jako člověk. Raná'a se nic takového nikdy povést nemohlo. A pro Gallany byl každý, kdo není člověk, automaticky nestvůra. Demdži pro ně nebyl nic jiného než lidokožec nebo noční můra. Raná'a by se svýma rudýma očima byla mrtvá, jakmile by ji jedinkrát spatřili.

Samira holčičku něžně pohladila po vlasech v uklidňujícím gestu, nasvědčujícím o příliš mnoha nocích, kdy se snažila vystrašené děvčátko uchlácholit, aby usnulo. „Vzali jsme ji k sobě a ukryli. Když začala dělat... tohle,“ Samiřiny prsty se zavlnily kolem světla v ruce Raná'a, „otec prohlásil, že to musí být znovuzrozená princezna Hawá.“

Když jsem vyrůstala, byl příběh o princezně Hawá jeden z mých nejoblíbenějších. Pocházel z těch úplně nejranějších dnů lidstva, když po zemi ještě kráčela Ničitelka světů. Hawá byla dcerou prvního izmánského sultána. Její hlas byl tak překrásný, že přivedl každého, kdo ho slyšel, do kolena. To její zpěv k ní přilákal lidokožce v převleku za jednoho z jejích sluhů. Ukradl jí oči rovnou z hlavy. Princezna Hawá křičela a hrdina Attalláh jí přiběhl na pomoc dřív, než si lidokožec stihl vzít i její jazyk. Potom toho ghúla obelstil a získal od něj její oči. A když Hawá dostala zpátky svůj zrak a poprvé spatřila Attalláha, zastavilo se jí srdce. To, co Hawá cítila, bylo tak nové a zvláštní, až si myslela, že umírá. Hawá poslala Attalláha pryč, kvůli tomu, jakou bolest jí pohled na něj působil. Ale jakmile byl pryč, její srdce bolelo

o to víc. V příbězích stálo, že to byli první smrtelníci, kteří se kdy do sebe zamilovali.

Jednoho dne dorazila k Hawá do Izmánu zpráva o tom, že velké město na druhém konci pouště je v obležení ghúlů a bojuje tam i Attalláh. Město se každý den snažilo vybudovat nové obranné valy, ale ghúlové je každou noc znovu strhli a nutili tak obyvatele, aby za úsvitu, až ghúlové zmizí, začali znovu. Jakmile Hawá uslyšela, že Attalláha čeká téměř jistá smrt, vyšla do pouště za Izmánem a ronila tak mučivé slzy, že jeden z búraqi, nesmrtelných koní z písku a větru, se nad ní slitoval a přišel jí na pomoc. Přecválala na něm poušť a zpívala tak krásně, že jakmile dojela Attalláhovi po bok, na oblohu vyšlo slunce. Když dorazila do Saramotai, udržela slunce na nebi a tím i ghúly od města po celých sto dní, dost dlouho na to, aby lidé ze Saramotai postavili svoje vysoké neproniknutelné hradby, a tak na nich pracovali dnem i nocí, dokud nebyli v bezpečí. Když byla práce konečně hotová, Hawá slunce pustila a v bezpečí za městskými hradbami se provdala za svou lásku, Attalláha.

Hawá pak na hradbách hlídkovala každou noc, když Attalláh vyjížděl do bitvy, a pokaždé se jí za úsvitu vrátil. Dalších sto nocí Attalláh vyjížděl za brány hájit město. V bitvě byl nedotknutelný. Žádný z ghúlů mu nedokázal zkrivit ani vlásek. Princezna Hawá stála na hradbách každou noc a o stoprvní noci její hlídky zasáhl hradby zbloudilý šíp z bitvy a skolil ji.

Když ji Attalláh viděl padat z hradeb, srdce se mu zastavilo žalem. Ochrana, která mu po sto nocí tak dobře sloužila, najednou zmizela, ghúlové ho přemohli a vyrvali mu srdce z hrudi. Ale v okamžiku, kdy Attalláh a Hawá zemřeli, slunce naposledy zazářilo uprostřed noci. Ghúlové na slunci bojovat nemohli. Místo toho je jeho záře spálila a Hawá s Attalláhem tak město svým posledním dechem zachránili.

Obyvatelé města ho pak pojmenovali na počest Hawá: Samarotai. V prvním jazyce to znamenalo „princeznina smrt“.

Přemýšlela jsem, jestli to ten džin pokládal za dobrý vtip, dát dceři, která se narodila ve městě Hawá, stejný dar, jako měla ona.

Ale Hawá přece byla člověk. Nebo tak to aspoň bylo v tom příběhu. Předtím jsem nad tím nikdy nepřemýšlela. Postavy z příběhů prostě někdy měly schopnosti, které se jen tak vynořily. Treba byla Hawá jednou z nás a pravdu o tom, že Hawá byla demdži, a ne opravdová princezna, pohřbily staleté nánosy převyprávění. Koneckonců i ze současných převyprávění sultimských zkoušek vyplývalo, že něžná, krásná Delíla je nějaká příšerná rohatá nestvůra. A některé z historek o Modrookém banditovi nějak opomíjely tu drobnost, že jsem holka.

„Po Faháli jsme si mysleli, že bude víc v bezpečí.“ Samira si Raná'a přitáhla blíž. „Ukázalo se, že i když ji nechtějí zabít, někdo ji chce k něčemu jinému.“ Podle jedné hloupé pověry dokáže kousek demdži vyléčit každý neduh. Hála, naše demdži se zlatou kůží a Imínova sestra, se připomínky na tu pověru už nikdy nezbaví: dva prsty na ruce jí uřízli a prodali. Nejspíš, aby si nějaký boháč mohl vyléčit překyselený žaludek. „Říká se, že po demdži teď pase i sultán.“

„O tom víme,“ přerušila jsem ji ostřejším tónem, než jsem měla v úmyslu. Potom, co se to k nám doneslo, jsem se víc než čehokoli jiného bála, že sultán vystopuje Núršama. Měla jsem za to, že pravděpodobnost, že by se nějaký další demdži dokázal vyrovnat čiré ničivé síle mého bratra, bude dost mizivá. Ani já jsem nedokázala srovnat město se zemí tak jako Núršam. Každopádně jsme si v posledních měsících dávali pozor, abychom někde neutrousili, že Modrooký bandita a demdži, který dokáže přivolat pouštní bouře, je jedna a ta samá osoba. Ne že by na tom záleželo. Nehodlala jsem

se nechat sultánem chytit živá. Teď jsem však přemýšlela nad tím malinkým sluncem v rukou Raná'a. Bylo neškodné, jak si ho tak držela v dlaních. Ale kdyby se stokrát znásobilo, už by tak neškodné být nemuselo. Najednou vypadaly sultánovy vyhlídky poněkud nadějněji.

„Vaše povstání ho zatím udrželo mimo tuhle část pouště. Jak dlouho si myslíš, že to ještě vydržíte?“

Tak dlouho, jak bude potřeba. Radši se propadnu, než bych sultánovi dovolila, aby nějakému jinému demdži udělal to, co Núršamovi. Raná'a sice možná byla vypiplaný fraček s hlavou v oblacích z toho, jak jí celý život lili do hlavy, že je reinkarnací mytické princezny. Ale byla demdži. A my se o svoje lidi starali.

„Můžu ji odvést do bezpečí.“ Tady jsem ji nechat nemohla. Ne, když existovala možnost, že ji najdou a já na ni budu koukat a mířit na ni revolverem. „Ven z města.“

„Já s tebou nikam nechci,“ vzpírala se Raná'a. Obě jsme ji ignorovaly.

„Princ Ahmed chce zajistit, aby celá země byla pro demdži bezpečná, ale než na to dojde, vím, kde bude pod ochranou.“

Samira na okamžik zaváhala. „Můžu jít s ní?“

Ramena mi poklesla úlevou. „To se uvidí. Můžeš chodit?“

Imín Samiře pomohl a podpíral ji, zatímco se belhala ke schodišti. Raná'a se jí přitom pořád držela jako klíště. Už jsem se chystala odvrátit, když světlo Raná'a dosáhlo až k zadní stěně. Cela ještě nebyla prázdná. V rohu ležela schoulená žena ve světle žlutém chalátu a ani se nehнула.

Na okamžik jsem si myslela, že je mrtvá, že ji celé dny ve stíněném vězení tolik vyčerpaly. Potom se její záda vzedmula a znovu poklesla, jenom malinko. Pořád ještě dýchala. Přikrčila jsem se k ní a položila jí dlaň na holou paži. Její kůže byla teplejší, než by takhle daleko od slunce být měla. Měla horečku. Při mém dotyku se s leknutím probrala

a prudce otevřela vyplašené oči. V panice si mě prohlížela zpoza umouněné opony vlasů. Krev a špína jí je přilepily ke tváři a její rty byly popraskané žízní. „Dokážeš se postavit?“ zeptala jsem se. Neodpověděla, jen na mě dál zírala vykulenýma tmavýma očima. Ale mohla jsem si tipnout. Vypadala mnohem hůř než kdokoli jiný, koho jsem tu viděla vyklopýtat z cely. Sotva udržela oči otevřené, natožpak aby někam utíkala.

„Imíne!“ zavolala jsem. „Potřebuju tu trochu pomoci. Můžeš...“

„Záhijo?“ To jméno pronesené šeptem vyznělo skoro jako modlitba, chraplavě se vydralo z hrdla, které jako by bylo vyschlé na troud, jen vteřinu předtím, než se její hlava znovu malátně zaklonila a žena znovu upadla do horečnatého spánku.

Znehybněla jsem. Od hlavy k patě. Napadlo mě, jestli se takhle nějak necítla Hawá, když se jí v hrudi zastavilo srdce.

Najednou jsem nebyla Modrooký bandita. Ani povstalec, rozdávající rozkazy. Nebyla jsem ani demdži. Byla jsem znovu jen holka z Prachova. Protože tam jsem naposledy uslyšela kohokoli vyslovit matčino jméno.

5

„Co se stalo?“ Vedle mě se objevil Imín.

„Já...“ Zakoktala jsem se a snažila se vytáhnout hlavu z minulosti. Žen se jménem Záhija v poušti žila spousta. Bylo to dost obvyklé jméno. Ale ona se na mě dívala, jako by mě *znala*, a přitom vyslovila matčino jméno. A to zas tak obvyklé nebylo.

Ne. Už jsem nebyla žádná neposedná nezodpovědná holka z druhého konce pouště. Byla jsem Modrooký bandita uprostřed záchranné operace. Kývla jsem směrem k bezvládné postavě na zemi. „Mohl bys ji nést?“ Můj hlas zněl vyrovnaněji, než jsem se cítila.

Imín, stále v té podobě, ve které bojoval, bezvědomou ženu zvedl z podlahy snadno jako hadrovou panenku.

„To je absurdní, Amání,“ sykl Mahdí a protlačil se shlukem vysvobozených žen, zatímco jsem Imína následovala ven z cely. Nevypadaly sice nijak skvěle, ale byly naživu a na nohou. „Osvobozovat lidi je jedna věc, ale ty chceš, abychom odsud prchali, a přitom někoho neslí?“

„Nenecháme ji tu.“ Tu chybu, že jsem někoho, kdo potřeboval pomoc, nechala v prachu za sebou, abych si zachránila kůži, už jsem jednou udělala – byl to můj kama-

rád Tamíd, tu noc, kdy jsem s Jinem utekla z Prachova. Byla jsem vyděšená a zoufalá a zpanikařila jsem. Jinovy ruky jsem se chytla bez přemýšlení a Tamída jsem nechala vykrvácet v písku. Nechala jsem ho umřít. To, co se tenkrát v noci stalo, jsem napravit nemohla. Teď už jsem ale nebyla ta holka z Prachova. Mohla jsem se postarat o to, abych za sebou už nikoho nenechala.

„Kdo tu umí používat revolver?“ zeptala jsem se skupinky žen. Žádná se ani nehнула. „No tak, není to tak těžký. Jen namíříte a vystřelíte.“ Samiřina ruka vyletěla nahoru jako první. Pak ji nervózně následovalo několik dalších. „Vezměte je těm mrtvolám,“ nařídila jsem a taky jsem si jeden uzmula. Vyklopila jsem komoru revolveru. I ten nejzběžnější dotyk železa a moje moc se mi okamžitě vzdálila. Ale tahle zbraň měla plný zásobník. Zaklapla jsem ho, zastrčila si revolver z boku za opasek a dala si pozor, aby se mi vůbec nikde nedotýkal kůže. Revolver jsem vlastně nepotřebovala. Měla jsem přece celou poušť. Ale vždycky bylo dobré mít na výběr. „Tak jdeme.“

Bylo po setmění a ulice Saramotai byly prázdné. Mnohem prázdnější, než by takhle brzy po setmění měly být.

„Zákaz vycházení,“ vysvětloval Mahdí šeptem za chůze. „Jeden ze způsobů, jak si ten venkovský samozvanec drží obyvatele pod palcem.“ Tak velkou dávku pohrdání do slova *venkovský* dávat nemusel, ale nehodlala jsem se Malika zastávat potom, co se silou zmocnil Saramotai a poškodil Ahmedovu pověst.

Zákaz vycházení nám to celé buď o dost ulehčí, nebo o dost ztíží. Přímo před věznicí se cesta rozdvjovala. Zaváhala jsem. Nepamatovala jsem si, odkud jsem přišla.

„Kudy k bráně?“ zeptala jsem se tiše. Ženy, které nás následovaly, na mě zíraly obrovským vyděšeným očima. Nakonec Samira vymanila paži ze sevření Raná'a a mlčky uká-

zala doprava. Skoro se jí podařilo zamaskovat, jak se třese. Cestou jsem nesundávala prst ze spouště.

Nerada jsem Mahdímu dávala za pravdu, ale jak jsme se tak plížili z vězení a kráčely s tucty zámožně vyhlížejících žen v potrhaných chalátech v patách, nevypadali jsme zrovna nenápadně. A na ty, kterým jsem dala revoly, jsem se nijak nespolehala – svíraly je jako košíky cestou na trh místo jako zbraně. Sice jsem měla podezření, že by Mahdí mohl dokázat umluvit člověka k smrti, ale jinak byl k ničemu. A Imín toho s tou bezvládnou ženou na zádech, která mě oslovila jménem mojí matky, taky v boji moc nezmůže, kdybychom narazili na potíže.

Takže zachraňovat nás před maléry asi bylo na mně. To nebyla zrovna moje silná stránka.

Naštěstí jsme nenarazili na sebemenší odpor, když jsme mlčky procházeli opuštěnými ulicemi Saramotai v mých stopách z předchozího odpoledne. Zrovna jsem si začínala myslet, že jsme to dokázali, když jsme zahruli za poslední roh a ocitli se tváří v tvář dvěma tuctům mužů s puškami.

Sakra.

Stáli v hloučku kolem městské brány v zářivých bílo-zlatých uniformách. V mirádžinských uniformách. A ne těch ručně dělaných, co měli dozorcí, kteří se přimotali do vězení a narazili tam na smrt. V opravdových. Což znamenalo, že to byli sultánovi muži. Na naší straně pouště prvé od Fahálí.

Vypustila jsem tu nejšťavnatější čchichjánskou nadávku, jakou mě Jin naučil, a revolver mi instinktivně vklouzl do dlaně. Věděla jsem však, že už je pozdě – dopadli nás. Jedna z žen za mnou zpanikařila, a než jsem ji stihla zastavit, vzala nohy na ramena a vyrazila k bludišti městských uliček jako vyplašený zajíc, který hledá úkryt.

Viděla jsem, jak loví dravci. Zajíc to nikdy nepřežil.

Ozval se výstřel. Další sbor výkřiků za mými zády. Boles-
tivé zaječení, které přerušila druhá kulka.

Žena ležela na ulici, krev se mísila s prachem. Kulka se jí
prodrala přímo skrz srdce. Nikdo jiný se ani nehnul.

Držela jsem prst na spoušti. Dva tucety hlavní se zvedly
a zaměřily na nás. Já měla jen tu jednu. Bez ohledu na to,
co kdo o Modrookém banditovi kde slyšel, sejmout dva tuc-
ety lidí jednou kulkou ve skutečnosti nešlo. Ani svými dem-
džími schopnostmi bych to nezvládla. Ne tak, aby to nikdo
neschytal.

„Tak tohle je ten slavný Modrooký bandita.“ Muž, který
promluvil, na sobě neměl uniformu. Místo toho byl obleče-
ný do nevkusného modrého chalátu, doplněného fialovým
šemagem, který se k tomu vůbec nehodil. Jako jediný mi
nemířil puškou na hlavu.

Takže Malik, samozvaný vládce Saramotai, se vrátil.

Matně jsem si uvědomovala, že Ikar sedí na svém vyvý-
šeném stanovišti nad branou a komíhá pod sebou nohama,
zatímco tu scénu pozoruje. „Zrovna jsem byl informován,
že jsi naše město poctila svou zářnou přítomností.“

Používal dost nabubřelá slova, která se v jeho ústech
zjevně necítila příliš pohodlně. Jeho propadlá tvář vypada-
la v nelichotivém světle lampy jako lebka. Já jsem vyrostla
v zoufalém městě. Věděla jsem, jak vypadá někdo, koho ži-
vot nešetřil. Až na to, že on se místo toho, aby si lehl na zem
a přijal svůj osud, rozhodl uzmout si osud někoho jiného.
Mohla jsem si tipnout, že chalát, který má na sobě, patřival
emírovi. Vypadal jako někdo, kdo pracoval a dřel a toužil
a trpěl, oblečený do šatů po někom, kdo pravou bídu nikdy
nezažil. Můj prst sebou na spoušti trhнул. Měla jsem nutká-
ní po něčem vystřelit, ale to by nás odsud živé nedostalo.

Malý zástup sultánových vojáků nervózně přešlapoval
z jedné nohy na druhou, jako by se nemohl rozhodnout,

jestli jsem opravdu Modrooký bandita. Historiky o mně zjevně doputovaly až do Izmánu.

„A ty budeš Malik,“ řekla jsem. „Víš, slyšela jsem, žeš oběsil spoustu lidí, a to ve jménu mého prince. Mně se ale zdá, že tvoje loajalita leží někde jinde.“ Volnou rukou jsem vojákům posměšně zasalutovala. „Vypadáš spíš na oportunistu než na revolucionáře.“

„Ach, já ve věc vašeho rebelského prince z celého srdce věřím.“ Když se Malik usmál, působilo to ve světle luceren, které drželi vojáci stojící okolo, jako by jen cenil zuby. „Ten váš princ přece volá po svobodě a rovnosti tady v poušti. Celý život jsem se klaněl lidem, kteří si mysleli, že jsou lepší než já. Rovnost znamená, že už se nebudu muset klanět nikdy. Ani sultánovi, ani princí a ani,“ obrátil se a odplivl si směrem k Samiře, která před jeho nečekanou pozorností ucukla, „tvému otci.“ Ten pohyb rozehrál stínohru na hradbách Saramotai. Vedle brány byly z naší strany hradeb vytesané dvě obrovské postavy: Hawá a Attalláh, držící se na oblouku brány za ruce.

Cestou dovnitř jsem je neviděla, byla jsem k nim zády. Napadlo mě, co by si pomysleli, kdyby věděli, že město, které tak dlouho usilovně bránili před hrozbami z vnějšku, nakonec vyhnulo zevnitř.

Barva už se z kamenů dávno odrolila, ale měla jsem za to, že rozeznávám Attalláhův červený šemag. A byla bych přísahala, že oči Hawá jsou stále ještě trochu modré.

„Vytvářím si svou vlastní rovnost,“ pokračoval Malik, a znovu si tak vyžádal mou pozornost. „Copak záleží na tom, jestli vyzdvihuju chudáky nebo srážím bohaté nafoukance na kolena, když všichni skončí nohama ve stejném prachu? A ona,“ ukázal na Raná'a, „nám koupí naši svobodu.“

„Ty nestojíš nohama v prachu.“ Samira si Raná'a ochrani-
telsky strčila za záda. Svůj strach skrývala přímo mistrovsky.

Jak tak stála mezi mužem, který jí už povraždil většinu příbuzných, a posledním titěrným kousíčkem, který jí z rodiny zbyl, nevyzařovala nic než nenávisť. „Stojíš na hromadě mrtvol.“

„Rebelský princ tuhle válku prohraje.“ Jeden ze sultánových vojáků udělal krok dopředu. „Malik je moudrý, že to vidí.“ Jeho slova vyzněla nuceně a falešně, jako by mu podlézání Malikovi působilo fyzickou bolest. „Sultán přistoupil na to, že Saramotai svěří lordu Malikovi, až bude mít tuhle polovinu pouště znovu pod kontrolou. Výměnou za tu demdží holku.“ Sultán sice možná chtěl další demdži jako náhradu za Núršama, ale na to, že by se kvůli tomu ochotně rozloučil s kusem svého území, bych si nevsadila ani lauzi. Malik byl prostě jen dost hloupý na to, aby si myslel, že sultán svůj slib dodrží.

„Jsme v přesile.“ To mi nikdy dřív nevadilo. „Odhod' zbraň, Bandito.“ Malik se ušklíbl.

„Tak mi může říkat jen jeden člověk,“ řekla jsem. „A ty nejsi ani zdaleka tak hezkej jako on.“

Malikovo sebeovládání povolilo rychleji, než jsem čekala. Zbraň, kterou si arogantně nechával zastrčenou za opaskem, mu vmžiku vyletěla do dlaně a hned nato se mi její hlaveň tiskla k čelu. Cítila jsem, jak se Imín za mnou pohnul, jako by se chystal o něco pokusit. Vystrčila jsem k němu ruku s roztaženou dlaní a doufala, že mu to dojde a nenechá nás oba zabít. Koutkem oka jsem viděla, že se zarazil. Ženy z vězení celý výjev sledovaly s očima vykulenýma hrůzou. Jedna z nich se tiše rozvzlykala.

Bylo by hezké, kdyby pro mě bylo to, jak se mi hlaveň revolveru zařezávala do kůže, neznámý pocit. Takhle mi však někdo nevyhrožoval ani zdaleka poprvé. „Máš nevymáchanou hubu, řekl už ti to někdo někdy?“ Ani to nebylo poprvé. Ale neměla jsem pocit, že by bylo nějak zvlášť chytré mu to říkat.

„Maliku.“ Voják, který promluvil už předtím, k nám přistoupil ještě blíž a vypadal, že mu začíná docházet trpělivost. „Sultán ji bude chtít živou.“

„Já nesloužím sultánovi.“ Malik se zašklebil jako divoch. Přitlačil na revolver, který mi držel u lebky. Cítila jsem, jak se mi ústí hlavně zarývá mezi oči. Srdce se mi instinktivně rozbušilo rychleji, ale já se tomu strachu odmítala poddat. Dnes neumřu.

„Teď jsem kvůli tobě přišla o dvacet fauza,“ povzdechla jsem si. „Vsadila jsem se, že z tohoto města vyvážnu, aniž by mi někdo vyhrožoval smrtí, a teď jsem kvůli tobě prohrála.“

Malik neměl dost rozumu na to, aby mu dělalo starosti, že mu někdo s revolverem u hlavy místo škemrání a pláče odmlouvá. „No,“ natáhl kohoutek, „naštěstí pro tebe nebudeš naživu dost dlouho na to, abys to musela vyplatit.“

„Maliku!“ Voják udělal další krok a jeho podráždění jako by se vypařilo. Zdálo se, že jím ještě nedošlo, s jak nestabilním člověkem tu mají co do činění. V reakci na nějaký neviděný signál od velitele se zbraně vojáků stočily od žen za mnou k Malikovi.

„Nějaká poslední slova, Bandito? Možná bys teď chtěla prosit o život?“

„Nebo...“ Ten hlas jako by se ozýval ze vzduchu těsně vedle Malikova ucha. „Nechceš spíš prosit o ten svůj?“

Malik viditelně ztuhl, tak jak to chlapi dělají, když jsou v nebezpečí. Byl to postoj, který mi byl z uplynulého půlroku důvěrně známý. Po krku mu stékala kapička krve, i když to vypadalo, jako by kolem něj nebylo nic než vzduch.

Napětí, které mě svíralo, konečně povolilo. Když máte neviditelnou posilu, problém je vždycky v tom, že nikdy přesně nevíte, kde se zrovna nachází.

Vzduch se zachvěl a Delílina iluze zmizela. Místo ní stála v místě, kde ještě před okamžikem nic nebylo, Šazád. Tmavé

vlasly měla spletené těsně u hlavy jako korunu, kolem krku jí visel bílý šemag a její prosté pouštní šaty vypadaly jako luxusní róba. Ztělesňovala všechno, co Malik nenáviděl, a měla ho v hrsti. Vypadala nebezpečně, a nejen proto, že jednu ze svých čepelí tiskla Malikovi na hrdlo, ale hlavně se tvářila, jako by po ničem netoužila víc než ji použít.

Konečně a opravdu opožděně se mu ve tváři usadil strach.

„Na tvém místě,“ řekla jsem, „bych teď zahodila tu zbraň a začala zvedat ruce k obloze.“

6

Stála jsem k Malikovi tak blízko, že jsem zoufalství v jeho tváři spatřila okamžik předtím, než podle něj stihl jednat. Byla jsem však rychlejší než jeho tupý mozek. Padla jsem na kolena vteřinu předtím, než jeho revolver vystřelil, a kulka se neškodně zavrtala do zdi za mnou. O vteřinu později dopadl na zem vedle mě i Malik a hrdlo mu zdobil nový rudý náhrdelník od Šazádnina meče.

Ale ještě jsme neměly vyhráno.

„Dala sis načas,“ řekla jsem Šazád, když jsem se konečně postavila na nohy a vyšvihla ruce vzhůru. Na druhé straně hradeb Saramotai mi poušť okamžitě vylétla v odpověď. Potom, co jsem dole ve vězení mohla použít jen pár zrněk písku, na mě teď pocit moci z toho, že konečky prstů můžu ovládat celou poušť, působil skoro omamným dojmem.

„Vidím, že tentokrát se ti podařilo nenechat se postřelit.“ Šazád se obrátila ke zbylým vojákům a já jsem udělala to samé. „Ale těch dvacet fauza mi dlužíš tak jako tak.“

„Zdvojnásobíme to?“ navrhla jsem, jakmile jsme se postavily zády k sobě.

Kapitán už zmateným vojákům rozdával rozkazy a na

to, že se mu najednou odnikud zjevil nový nepřítel, se vzpamatoval až podezřele rychle.

„Delílo!“ vykřikla Šazád s vlastními rozkazy na rozdávání. „Zruš naše maskování.“

Iluze se zvedla jako opona před představením. Najednou ležela polovina sultánových vojáků, kteří byli ještě před chvílí na nohou, na zemi, a místo nich tam stáli naši povstalci s tasenými zbraněmi. A za nimi Delíla, tvář ještě nevinně kulatou, fialové vlasy prozrazující, že není jen obyčejný člověk, jí spadaly do velkých, strachem vytřeštěných očí. Spustila paže a celá se trásla vypětím a nervozitou. Bála se, ale nezastavilo ji to.

„Navíde!“ Imín za mými zády ho v hloučku povstalců okamžitě zpozoroval.

Navíd, vysoký muž se vzezřením člověka z pouště, byl jedním z nováčků, které jsme naverbovali ve Fahálí. Nesnažili jsme se tam vědomě doplňovat stavy, ale po bitvě bylo těžké jim bránit v tom, aby se k nám připojili. Navíd byl jeden z nejlepších. Měl v sobě houževnatost, jež je zapotřebí k přežití války, kterou vedeme. A přesvědčení, které je zase potřeba k tomu, aby si mohl myslet, že máme šanci vyhrát. Bylo těžké si ho neoblíbit. Přesto mě překvapilo, že se do něj Imín zamiloval.

Navíd vykulil oči úlevou, když Imína spatřil a poznal ho v davu bez ohledu na to, jakou měl zrovna podobu. Pocit úlevy z toho, že je Imín naživu, Navída na okamžik rozptýlil a on se přestal soustředit na obranu. Všimla jsem si toho nejen já, ale i voják napravo od něj.

Přes hradby Saramotai do města přetékala poušť, vodopád písku svištěl přes reliéf princezny Hawá a srážel vojáky k zemi. Trhla jsem paží vzhůru, mrštila proudem písku po vojákovi, který by zabil Navída, a povalila ho na zem, tím jsem strhla Navídovu pozornost od Imína zpátky k bitvě.

„Kryj si záda, Navíde!“

Už jsem se odvracela pryč. Z písku kolem mě se stával hurikán. Ohnala jsem se rukou k zemi a tím uhodila do tváře vojáka, který se vrhal po Delíle, a odstrčila ho od ní. Za mými zády se ozval výkřik. Obrátila jsem se na poslední chvíli a viděla, jak se na mě řítí voják s napřaženým mečem. Začala jsem vytvářet z písku čepel, ale byla jsem moc pomalá. A nebylo to nutné. Ocel zařinčela o ocel. Šazádina čepel se zastavila jenom vlásek od mého hrdla a políbila vojákovu zbraň. Krev, která by mu jinak stékala po meči, mi hlasitě pulzovala za ušima. V jediném pohybu, který byl tak rychlý, že jsem ho nestačila sledovat, byl na zemi.

„Měla by ses řídit vlastními radami.“ Šazád mi hodila svůj rezervní revolver.

„Proč bych si měla krýt záda, když k tomu mám tebe?“ Chytila jsem zbraň příliš pozdě na to, abych z ní mohla vystřelit. Místo toho jsem nejbližšího vojáka udeřila rukojetí do tváře, síla toho úderu mi zapraštěla v kostech a ruku mi potřísnila krev, která mu vytryskla z nosu.

Bitva byla krátká a krvavá. Už teď bylo víc vojáků na zemi než na nohou. Vystřelila jsem. A teď k nim přibyl další. Rozhlédla jsem se po dalším cíli.

Neviděla jsem, co přesně se stalo potom. Jen roztráštěné úštěpky.

Koutkem oka jsem zahlédla další zbraň a zvedla jsem svou vlastní hlaveň, abych se jí postavila. Vyčerpání mě zpomalilo. Moje mysl byla příliš otupělá na to, aby hned pochopila, co vidím.

Ta zbraň nemířila na mě.

Mířila na Samiru. A ten voják už měl prst na spoušti.

Všechno se stalo najednou.

Raná'a se pohnula.

Zbraň vystřelila.

Jeho kulka se nelítostně prodrala zeleným chalátem i kůží.
Jeden zlomek vteřiny a bylo po všem. Boj utichl stejně rychle, jako začal. V tom tichu jsem neslyšela nic než Samiru, která volala na Raná'a jménem, zatímco srdce malé demdži vyhánělo její krev ven na ulici a miniaturní slunce v její dlani zemřelo spolu s ní.

7

Ahmed na nás čekal u vchodu do tábora.

To nebylo dobré znamení.

Náš rebelský princ sice netrpěl ješitností jako většina příslušníků královských rodů, ale taky na nás většinou nečekal jako manželka, jejíž muž zůstal v baru o skleničku déle, než měl.

„Delílo.“ Udělal krok ke svojí sestře, a opustil tak kryt skalního průchodu. Šazád instinktivně zkontrolovala, jestli ve stěnách kaňonu nečíhá nějaké nebezpečí. Místo našeho tábora bylo podle našich informací stále ještě bezpečné, ale kdyby naši nepřátelé někdy zjistili, kde přebýváme, vrcholy stěn kaňonů kolem nás by každému z nich nabídly čistou ránu z pušky. Někdo se o Ahmedovo bezpečí starat musel, když už to nehodlal dělat sám. Ani nevypadal, že by zaregistroval Šazádinu obavy, veškerou pozornost soustředil na svou sestru. „Není ti nic?“

Jedna moje část chtěla Ahmedovi říct, že by nám měl důvěřovat, že mu sestru přivedeme zpátky v celku. Ale na druhou stranu, moje košile teď byla víc červená než bílá, což zrovna nevytrubovalo do světa, že je všechno v pořádku. Možná bych na sebe radši neměla upoutávat pozornost.

Ta krev patřila mně. Útočníkům. Raná'a.

Snažili jsme se ji zachránit. Ale všem bylo jasné, že na to je už příliš pozdě. Zemřela rychle, Samiře v náručí.

Lidé umírají. Snažila jsem se na to nezapomínat. To se na misích stávalo. Nebyla první, a pokud se nám nepodaří zítra zabít sultána a dosadit Ahmeda na trůn, tak ani poslední. *Taková je cena za rozpoutání války*, ozval se mi v hlavě protivný hlas, který zněl až moc jako Malik.

Až na to, že ona byla demdži. Demdži jsme ještě v bitvě nikdy neztratili. Ani dítě.

Byla to sultánova vina. Ne naše. To on převedl Gallany přes naše hranice a nechal je zabít demdži. A to on teď naháněl lidi jako my, aby nás mohl využít jako zbraně. To kvůli němu teď byla mrtvá. Ale my jsme byli pořád naživu – já, Imín, Delíla – a nechystali jsme se stát se dalším Núršamem. Svrhneme ho, než si najde další demdži. O to se postarám.

„Jsem v pořádku.“ Delíla se ošívala, zatímco se její bratr ujišťoval, jestli není někde zraněná. „Opravdu, Ahmede, nic mi není.“

Šazád mi věnovala významný pohled, který zamaskovala tím, že předstírala, že se škrábe na nose. Po půl roce jsem v Šazádině tváři četla jako v otevřené knize. Tenhle pohled znamenal, že máme malér.

Tak co, že jsme neměly tak docela povoleno vzít Delílu s sebou? Ale věděly jsme, že jestli se máme dostat za neproniknutelné hradby Saramotai, budeme potřebovat její pomoc. A taky jsme věděly, že kdybychom se Ahmeda zeptaly, jestli můžeme Delílu vzít na tu misi s sebou, odmítly by. Tak jsme se ho prostě nezeptaly. Teoreticky to nebylo neuposlechnutí rozkazu, když nám to nikdy nezakázal. Obě jsme však věděly, že ta výmluva nám může projít asi jen ve snu.

Osobně jsem doufala, že by si Ahmed ani nemusel všimnout, že Delíla byla pryč. Měl plné ruce práce s povstáním a my jsme byli pryč jen pár dní. Ale na druhou stranu, na rozdíl ode mě se většině lidí zjevně dařilo držet si přehled o tom, kde mají sourozence.

„Byla dobrá, Ahmede,“ nadhodila jsem. „Nebýt jí, spousta lidí by přišla o život.“ *Spousta dalších lidí.* Ale to jsem nahlas neřekla. Věděla jsem, že Šazád to v té její odmlce zaslechla tak jako tak. Delíla se jen zakřenila na svoje chodidla, zatímco Ahmed od ní konečně odtrhl zrak, aby zjistil, jak jsme na tom my a ta sebranka za námi. Někteří přijeli na koních, jiní přišli pěšky, když na to měli dost sil. Mahdí byl jedním z těch, kdo prohlásili, že po té těžké zkoušce, kterou si prošli, potřebují koně. Imín změnil podobu a teď vypadala jako dívka, jela na jednom koni s Navídem a on ji ochranně objímal. Ahmed se usmál.

„Vidím, že se vám podařilo přivést zpátky Imín s Mahdí a pár lidí navíc.“ Pod shovívavým tónem prosakovala ironie.

Některé z bývalých vězeňkyň zůstaly v Saramotai, ale spousta dalších se rozhodla odejít s námi. Ženské, které neměly proč zůstat. Jejichž manželé a synové byli mezi těmi těly visícími ze zdí. Ta žena, která mě oslovila Záhijo, byla mezi nimi. Svatý otec v Saramotai se o ni postaral, jak nejlépe svedl. Dost na to, aby mi řekl, že cestou do tábora nezemře. Mahdí se kvůli tomu, že ji chci přivést, se mnou hádal, ale když jsem řekla Šazád, že mi nepřijde správné nechat ji bez pomoci ve městě, které se jí pokusilo zabít, nijak moje rozhodnutí nezpochybovala. Bylo mi jasné, že Šazád poznala, že jí neříkám úplně všechno. Ta žena se už od odjezdu z města potácěla na hranici bezvědomí a cestou z větší části spoléhala na to, že byla šemagem přivázaná k jiné ženě na koni před ní, aby nespadla.

Nebylo zrovna neobvyklé, aby se z výpravy vrátilo pár lidí navíc. Já bych o tom měla něco vědět – před půl rokem jsem sem takhle přišla i já. Jin se měl vrátit se zprávou o sultánově takzvané zbrani. Místo toho se vrátil se mnou. A za těch šest měsíců, které od té doby uběhly, jsem už dávno přestala být nejnovějším přírůstkem povstaleckého tábora.

Přidali se k nám lidé jako Navíd, kteří povstání podporovali z povzdáli a k akci je nakonec vybičovala bitva u Faháli. Sirotci, které jsme nabrali v Malálu a kteří se celou cestu do tábora křečovitě drželi Jinovy košile. Voják, který chtěl přeběhnout a do našeho tábora ho navedl Šazádin otec, generál Hamád. Šazád se někdy přefekla a mluvila o nich jako o armádě. Ahmed jim říkal uprchlíci. Po pár týdnech byli ze všech prostě povstalci.

„Musíte mi podat hlášení.“ Slova doprovázel významný pohled směřovaný výslovně na mě a na Šazád. Ahmed se do nás nehodlal opřít přede všemi. To však ještě neznamenalo, že máme vyhráno.

Šazád spustila, už když jsme se mačkali v průchodu do tábora. Hladce přešla to, jak jsme zařídily moje polapení, a přeskočila k té části výpravy, kde za mnou s Delílou pod rouškou její iluze proklouzly do brány, když jsem předstírala, že jsem zakopla, a čekaly, až nastane noc, aby mohly dovnitř vpustit ostatní. Čím méně se jí přitom podaří Ahmedovi připomenout, že jsme ohrožily jeho sestru, tím líp. Podle jejího vyprávění by člověku skoro nedošlo, že se tam vůbec bojovalo. Město jsme nechaly v Samiřině péči, řekla mu Šazád.

„Musíme jí poslat posily,“ pokračovala, když jsme po hmatu procházeli vnitřkem útesu k táboru. „Nechali jsme tam všechny, které jsme mohli, aby jim pomohli.“ „Všechny, které jsme mohli“ znamenalo půl tuctu mužů, kteří s námi do Saramotai vyrazili. Navíd by byl sedmý, ale odmítal se

nechat znovu odloučit od Imín. Nebylo to zrovna vojsko, které by dokázalo uhájit pevnost, ale nikoho jiného jsme neměli. „Na to, abychom tam udrželi mír, to nestačí. Měli bychom tam poslat padesát dobře vycvičených vojáků, než si někdo další vypěstuje nějaké ambice a vydá se po Malikových stopách. A potřebujeme město opevnit proti sultánovi. Ahmede,“ Šazád ztišila hlas a ohlédla se za sebe, kde naše sebranka poslepu nervózně postupovala temnotou, „vojáci tvého otce byli na naší polovině pouště.“

Ahmed jí neodpověděl hned, ale jak jsme se blížili ke konci tunelu, viděla jsem, že závažnost jejích slov chápe ještě líp než já. Dost velká část naší moci byla jen iluze. Nemohli jsme svou půlku pouště uhájit silou, ale mohli jsme vypadat silnější, než jsme ve skutečnosti byli. Dokud se na naše území nevydal sultán.

Když jsme se vynořili na druhé straně útesu, v náhlém jasu jsem zamrkala. Tábor utopený v letním světle vypadal jako jedna z Delíliných iluzí – až moc krásný a živý v téhle poušti plné prachu a smrti. Úplně jiný svět.

Tábor byl dvakrát větší, než když jsem ho viděla naposledy. Musela jsem se ohlédnout přes rameno na ženy ze Saramotai, které nám šly v patách. Navykla jsem si pozorovat tváře nových uprchlíků, když náš tábor spatřili poprvé. Tentokrát jsem nebyla zklamaná. Jedna za druhou vykročily z tunelu a poprvé se jim naskytl pohled na můj domov. Na okamžik se jim z tváří vytratily žal a vyčerpání a na jejich místo nastoupil úžas, jak si prohlížely oázu, která se rozkládala pod nimi. Když jsem je pozorovala, na vteřinu jsem se cítila, jako bych to čerstvými očima viděla i já.

Až na to, že jsem si v posledních šesti měsících na návraty domů zvykla. Věděla jsem o tábore všchno. Zнала jsem tváře lidí, kteří tu čekali, a jizvy, které nesly. Jak ty, které je do naší války přivedly, tak ty, které si vysloužili v bojích na

naší straně. Věděla jsem, které stany jsou mírně nakřivo a jak zní pozdě odpoledne ptačí zpěv z koupacích tůněk a že vůně čerstvě upečeného chleba znamená, že dnes má službu v kuchyni Lubná.

Napůl jsem čekala, že uvidím, jak se ke mně loudavým krokem blíží Jin, jako když jsem se naposledy vrátila z mise, na kterou mě poslali bez něj. Úsměv na tváři, límec u košile tak povolený, až z něj vykukoval okraj jeho tetování, rukávy vykasané k loktům, takže když si mě přitáhl k sobě a mně vyjela košile vzhůru, tiskla se holá chladná kůže jeho předloktí k té mojí, rozpálené poušti.

Ale vypadalo to, že se pořád ještě nevrátil domů.

Šazád se dohadovala s Ahmedem, kolik lidí poslat do Saramotai, a starosti o naše nové uprchlíky nechali na mně. Dala jsem Imín a Navídovi pokyny, jak je ubytovat. Odvést nemocné a zraněné ke svatému otci. Ostatní zapojit do práce. Navíd žádné další pokyny nepotřeboval, sám byl nedávno na opačné straně barikády. Ale přesto se na mě vlídně usmál. Když jsem skončila, Imín mu pomohla odvést ženy na druhou stranu tábora.

Zatímco se Ahmed dohadoval se Šazád a Mahdí je neustále přerušoval, zachytila jsem přes její rameno Ahmedův pohled. Jeho oči na okamžik významně zalétly k Delíle. Rozuměla jsem. Nechtěl, abychom ji do té věci zatahovali víc, než už byla. „Delílo,“ řekla jsem a obrátila tak její pozornost na sebe, „mohla bys jít s Navídem a Imín a dohlédnout na to, aby se nemuchlovali, než se tu všichni rozkoukají?“

Delíla sice možná byla naivní, ale rozhodně ne hloupá. Věděla, co dělám. Myslela jsem si, že se ještě naposledy pokusí přimluvit za mě a Šazád. Ale místo toho jen sklonila hlavu, s falešným úsměvem si zastrčila vlasy za uši a vydala se za Imín, Navídem a jejich hloučkem žen ze Saramotai.

Ahmed počkal, až bude z doslechu, a potom se do nás

pustil. „Co vás to napadlo?“ Nespustil oči ze zad svojí sestry. „Delíla je dítě a nemá bojový výcvik.“

„Nemluvě o tom, že jsi díky tomu svému plánu skoro skončila s kulkou v hlavě,“ vložil se do toho Mahdí.

„Zatímco ty jsi díky svému totálnímu nedostatku plánování skončil v cele, takže bych tu být tebou na nikoho neukazovala prstem. Víš, co se říká: Když někdo ukazuje na ostatní, můžou mu ty prsty zpřelámat tak důkladně, až ukazují zpátky na něj.“ Šazád měla s Mahdí ještě menší trpělivost než já. Zнала ho mnohem déle. Už od doby před sul-timskými zkouškami v Izmánu.

„Jsem si dost jistá, že žádný takový rčení neexistuje,“ řekla jsem.

„Skoro jsi *umřela*,“ zopakoval Mahdí, jako bychom snad byly příliš natvrdlé na to, abychom to dokázaly pochopit.

„Říkáš to, jako by to snad bylo poprvé, co na mě někdo mířil revolverem,“ vypálila jsem a Šazád protočila panenky. „Není to ani poprvé v tomhle *měsíci*.“

„Moje sestra není zvyklá riskovat život tak jako vy dvě.“ Ahmed vykročil, čímž nám dával najevo, že s ním máme držet krok.

„Nedopustily bychom, aby se jí něco stalo, Ahmede,“ řekla Šazád, když jsme s ním plynule srovnaly krok, každá z jedné strany, a Mahdího nechaly, ať se mezi nás pokusí prodat ostrými lokty.

„Navíc, Delíla je demdži jako já.“ Vyšli jsme z oslnivého slunce na okraji tábora do stínu stromů oázy. Měli jsme namířeno k Ahmedovu pavilonu. Snažila jsem si vybavit, kdy mi začalo připadat tak normální odmlouvat členům královského rodu. „Chce být užitečná stejně jako všichni ostatní.“

„Ale proto jste ji s sebou nevzaly, že ne?“ Ahmed se na mě za chůze ani nepodíval. „Vzaly jste ji, abyste mi něco dokázaly.“

Mluvil o Jinovi.

Už to byly dva měsíce, co mě postřelili, když jsme byli s Jinem na misi v Iliazu, a skoro jsem umřela. Měla jsem štěstí, že jsem to přežila. Když jsem se probudila, zpátky v táboře, sešitá a zafačovaná, Jin byl pryč. Zatímco jsem byla v bezvědomí, Ahmed ho poslal na hranice. Aby infiltroval čchichjánskou armádu, která okusovala Mirádži z východu a snažila se v naší poušti ukotvit už od doby, kdy se roztránilo sultánovo spojení s Gallany.

Nebyla jsem tak malicherná, abych zatahovala jeho sestru do nebezpečí jen proto, že on do něj poslal svého bratra, když jsem mohla umřít.

Ale na druhou stranu, nahlas bych to možná říct nedokázala.

„Můžeme ji potřebovat a zároveň ti něco dokazovat,“ promluvila místo mě Šazád. Už jsme byli skoro u Ahmedova pavilonu, když se zarazil a obrátil čelem k nám. Neohrabaně jsem se zastavila a na okamžik jsem před sebou viděla jenom rebelského prince orámovaného zlatavým sluncem jeho pavilonu, jak stojí půl kroku před námi, jako by na naše hlavy měl každou chvíli snést spravedlivý hněv. Jako by to byl místo našeho přítele náš vladař.

Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že vchod do pavilonu je zavřený. Jinak bych neviděla slunce vyšité do vchodové plachty a vyzařující z Ahmeda, jako by z jeho kotouče zrovna vystoupil. Tu plachtu jsem viděla zavřenou, jenom když Ahmed zasedal s válečnou radou. Ale to jsme byli všichni uvnitř. Něco se změnilo. Šazád si to uvědomila ve stejný okamžik jako já.

„Hála je zpátky,“ oznámil nám Ahmed. Na tom, že tak rychle opustil téma svojí sestry, bylo něco v nepořádku. „Vrátila se z Izmánu těsně před vámi. Maz vás ze vzduchu uviděl na obzoru, tak jsme si řekli, že počkáme, abychom

to mohli... probrat.“ Jeho oči zalétly k Mahdímu a hned zase pryč tak rychle, že bych si toho ani nevšimla, kdybych ho tak pozorně nesledovala.

„Co se stalo?“ zeptala se Šazád. „Proč jsi neřekl Imín, že Hála je zpátky?“ Imín a Hála byli sourozenci. Jejich otcem byl ten samý džin. Kdyby Hála už nebyla v Izmánu, když Imín zajali, ani by mě nenapadlo vzít místo ní Delílu. Prodrala by se myslí každého obyvatele Saramotai, aby Imín vysvobodila.

„A Sajída je s ní?“ vyhrkl Mahdí.

Sajída. Důvod, proč Hálu do Izmánu vůbec poslali.

Sajídu jsem nikdy osobně nepoznala, ale slyšela jsem toho o ní spoustu. Byla stejně stará jako já. V patnácti ji prodali za jednoho z vojáků Šazáda otce. To Šazád si všimla, že najednou měla víc polámaných kostí než její manžel. To ji napadlo přemístit Sajídu z domu jejího manžela do Skrytého domu, bezpečného útočiště povstalců v Izmánu. Odtud se pak zapletla s povstáním. A vypadalo to, že i s Mahdí.

Sajídě se hned na začátku, těsně po sultimských zkouškách, podařilo zajistit si místo v sultánově paláci jako špiónka pro povstání. Před měsícem nedorazilo její pravidelné hlášení. Ahmed týden čekal. Bylo možné, že se pokazilo něco jiného. To poslední, co kdokoli chtěl, bylo zničit její krytí jenom kvůli nějakému zpoždění. Týden, kdy Mahdí do Ahmeda každý den hučel, aby tam někoho poslal, než konečně vypravil Hálu, aby zjistila, co se děje.

„Je Sajída v pořádku?“ naléhal Mahdí. V hlase se mu odrážela naděje, přestože jsem v jeho očích, jak tak nakukoval přes rameno svého prince do zavřeného pavilonu, zahlédla i strach.

Ahmedovo mlčení mu jako odpověď stačilo.

* * *

Uvnitř pavilonu klečela Hála na zemi, skláněla se nad hezkým mirádžinským děvčetem, zlaté ruce přiložené k jeho hlavě. Když jsme vešli, Hála nezvedla hlavu a oči měla dál pevně zavřené. Vypadala unaveně. Dost unaveně na to, aby pomocí iluze neskrývala svoje dva chybějící prsty, jak to měla ve zvyku. S každým roztřeseným nadechnutím se změnil úhel, pod nímž na její demdží kůži dopadalo světlo z lampy, a její barva se přelévala jako roztavené zlato. Pokrývala ji tenoučká vrstva potu. Ne z horka, došlo mi, ale z námahy. Hála svoje demdží schopnosti používala, jen zrovna ne na vlastní marnivost. Používala je na té dívce na zemi. Na Sajídě, hádala jsem.

Sajída měla vytřeštěné oči a nevidoucí pohled upírala někam do dálky, kam nikdo z nás nedohlédl. Hála byla v její hlavě.

Mahdí k ní přiklekl z druhé strany, naproti Hále. „Sajído!“ Zvedl si ji do náruče. „Sajído, slyšíš mě?“

„Ocenila bych, kdybys to nedělal.“ Hálín známý úsečný hlas zněl napjatě. Oči měla pořád zavřené. „Docela mě uráží, když se mě snažíš vytrást z její hlavy jako nějaké špatnej sen, hlavně proto, že už jí skoro týden udržuju v iluzi, abych jí trochu pomohla.“ Týden? Tak to by vysvětlovalo, proč Hála vypadá, že mele z posledního. Pro každého z nás, až na měniče, bylo náročné používat svoje schopnosti déle než pár hodin v kuse. Natožpak týden.

„Neměla jsem problém ji najít, čekala na mě v cele.“ Hála se zhroutila na zem. Viditelně se třásla. Sotva se držela pohromadě. „Vlézt jí do hlavy byl jedinej způsob, jak ji tiše dostat až sem.“ Zoufale se ohlédla na Ahmeda. „Přinesl jsi něco, abychom ji uspali?“

Ahmed přikývl a vytáhl z kapsy lahvičku s čirou tekutinou.

„Co se jí stalo?“ Mahdí si přesedl tak, aby Sajídu mohl držet v náručí. Vždycky jsem ho měla za zbabělce, ale teď mi

došlo, že jsem ho vlastně nikdy neviděla opravdu vystrašeného. Ani na opačné straně věžeňských mříží. A teď se nebál o sebe. Možná nakonec k tomuhle povstání opravdu patřil.

Hála pohledem požádala Ahmeda o svolení. On na vteřinu zaváhal a přikývl. Hála dala to, že přestává používat svou moc, najevo jenom drobným povzdechem, který se jí prodral mezi rty, než si znovu sedla na paty. Ale na Sajídině tváři se ta změna projevila, jako by v poledne nastala noc. Její netečný klid přešel v jekot, celá se prohnula a vytrhla se z Mahdího objetí. Slepě sebou cloumala jako zvíře v pasti, zarývala prsty Mahdímu do oblečení, do země, do všeho.

Šazád vzala lahvičku Ahmedovi z ruky, odvázala si šemag z krku a vylila obsah lahve na látku. Jenom z toho oděru se mi trochu zatočila hlava. Jednou paží Sajídu pevně sevřela a přitiskla jí ruce k tělu, potom jí přiložila namočenou látku na nos a ústa. Šazád dívce trochu přitlačila na břicho a přiměla ji tím zalapat po vzduchu, a tak do sebe ty výpařry pořádně nasát.

Mahdí se ani nepohnul. Jen s prázdným pohledem přihlížel, jak Sajídino zmítání postupně slábne, dokud neupadla do bezvědomí a neochabla v Šazádině sevření.

„Mahdí,“ Ahmed nakonec prolomil ticho. „Odnes Sajídu do stanu svatého otce. Tam si může odpočinout.“

Mahdí přikývl, vděčný za příležitost k úniku. Nebyl to žádný silák. Vzdělanec, ne bojovník. Když ji zvedal do náruče, paže se mu třásly úsilím. Ale nikdo z nás ho nehodlal urazit tím, že by mu nabídl pomoc.

„Odpočinek jí nepomůže,“ řekla jsem, když za ním zapadla plachta. „Umírá.“ Pravdivá slova mi přes rty přešla snadno. My demdži nedokážeme lhát. Ať už jí udělali cokoli, zabíjelo ji to.

„Já vím,“ odvětil Ahmed. „Ale věř mi, tím, že člověku povíš, že někdo, koho miluje, umírá, ničeho dobrého nedosáhneš.“

Přítom se díval přímo na mě. Přemýšlela jsem si, jaká slova asi zazněla mezi ním a Jinem, když jsem byla na prahu smrti.

„Co jí udělali?“ Šazád zněla příškrčeně. „Řekla jim něco o nás?“ Šazád riskovala ze všech lidí v táboře nejvíc. Patřila do rodiny ze srdce Izmánů, a kdyby někdy uniklo na veřejnost, že Šazád bojuje na straně rebelského prince, sultán měl na dosah dost jejích blízkých.

„Ach, odpustíte mi, ale neptala jsem se jí na detaily jejího mučení, zatímco jsem ji úplně sama zachraňovala, a zároveň jsem se snažila nepředat svou demdží maličkost sultánovi rovnou do rukou,“ odsekla Hála. „Chtěla bys, abych se tam vrátila a vzdala se sultánovi výměnou za nějaký zbytečný informace?“ Hála byla výbušná i za normálních okolností, jenom ne, když mluvila se Šazád. Lidem, co byli drzí na Šazád, se většinou nedařilo zrovna skvěle. Hála na tom asi byla hůř, než jsem si myslela.

„Kdyby o tobě sultán věděl, už bychom se o tom doslechli,“ řekl Ahmed.

„Potřebujeme mít v paláci zvěda.“ Šazád zabubnovala prsty na jílcí meče, který jí visel u pasu. „Možná nadešel čas, abych se vrátila ze svojí svaté pouti.“ Pokud šlo o kohokoli v Izmánů, Šazád Al'Hamád, nesnesitelně krásnou dcera generála Hamáda, postihl vážný záchvat pobožnosti. Odebrala se na svaté místo Azhar, kde byl prý stvořen První smrtelník, k tichým modlitbám a meditaci. „Už je skoro Auranzeb. To by byl dobrý důvod se vrátit.“

„Tebe pozvali na Auranzeb?“ Našpicovala jsem uši. Auranzeb se slavil každý rok na výročí sultánova puče, kdy se zmocnil mirádžinského trůnu. Byla to připomínka krvavé noci, kdy se dohodl s gallanskou armádou a povraždil svého otce a polovinu svých bratrů.

Historiky o oslavách se donesly až do Prachova. O fontánách plných vody s vločkami zlata, tanečnicích, kteří pro

zábavu proskakovali ohněm, a jídle vyrobeném z cukru, který byl vytvarovaný do takových detailů, že cukráři, kteří je vyráběli, oslepli.

„Výsady generálovy dcery.“ Šazád zněla už teď znuděně.

„Ne,“ vložil se do toho rychle Ahmed. „Nemůžu tě postrádat. Nejsem sice možná tak dobrý stratég jako ty, ale i já vím, že poslat svého nejlepšího generála do bitvy jako špiona se nedělá, pokud to není nezbytně nutné.“

„A já jsem snad tak hrozně postradatelná?“ zeptala se Hála z místa, kde se pořád ještě choulila na zemi, a v hlavě jí byl slyšet nádech sarkasmu. Ahmed ji ignoroval. Nebylo v lidských silách reagovat na každou Hálinu sarkastickou poznámku, a přitom mít ještě čas na cokoli jiného. Natáhla jsem k ní ruku, abych jí pomohla na nohy. Ignorovala mě a místo toho si ze stolu uzmula napůl oloupaný pomeranč.

„Musíme něco udělat.“ Šazád nutkavě uhladila mapu rozvinutou na stole. Býval to jediný čistý, svěží list papíru ukazující Mirádži. Teď tam ležel tucet různých kousků se vzdálenými částmi země. Města s načmáranými a přeškrtanými jmény povstalců, kteří tam působili, další kousky papíru jeden přes druhý podle toho, jak se nám poušť prosévala mezi prsty. Vedle Saramotai byla nová poznámka. „Nemůžeme se navždycky jen schovávat tady v poušti, Ahmede.“ Poznala jsem začátek hádky, kterou Šazád s Ahmedem vedla už několik měsíců. Šazád neustále opakovala, že potřebujeme povstání přenést do hlavního města, jestli chceme mít nějakou šanci vyhrát. Ahmed na to vždycky řekl, že je to moc riskantní, a Šazád zase, že jenom obranou ještě nikdo žádnou válku nevyhrál.

Ahmed si dvěma prsty promnul místo na čele a začal jí odpovídat. Měl tam malou jizvičku, už skoro nebyla vidět. Všimla jsem si však, že se jí pokaždé, když nás posílal

udělat něco, co by mohlo znamenat naši smrt, dotýkal, jako by ho pořád bolela. Jako by ta jizva byla místem, kde sídlilo jeho svědomí. Nevěděla jsem, jak k ní přišel. Byla z života, který s Jinem vedli, než připluli do Mirádži.

Jin mi během jedné z těch temných nocí mezi pobytem v táboře a misi vyprávěl příběhy některých svých jizev. Těsně potom, co si vysloužil zranění, ze kterého se mu potom udělala nová jizva hned pod sluncem vytetovaným na prsou. Od jakéhokoli svatého otce, který by nás mohl dát do hromady, jsme byli moc daleko. Takže jsem na to zbyla já. V jeho potměšilém stanu jsem mu přejížděla dlaní po nahé kůži a nacházela další a další hrbolky a nerovnosti a on mi vyprávěl, jak k nim přišel. Kudla opilého námořníka při potyčce v baru v jednom albickém přístavu. Kost zlomená na palubě za bouře. Až se moje prsty zastavily na jeho levém rameni, poblíž tetování kompasu, které měl na druhé straně srdce, naproti tomu slunci.

„Tohle,“ řekl a byl ke mně tak blízko, že jeho dech rozhybal vlasy, které se mi vykroutily z narychlo zavázaného uzlu, „je od kulky, kterou jsem schytl do ramene, když se na mě taková otravná holka, která předstírala, že je kluk, vykašlala uprostřed pouliční rvačky.“

„No, tak ještě, že tě ta otravná holka potom i zašila,“ vtipkovala jsem a přejížděla po tetování palcem.

Koutkem oka jsem viděla, jak se Jinovi nadzvedly koutky do skoro nepostřehnutelného úsměvu. „Bože, už tehdy jsem věděl, že jsem v háji. Utíkal jsem o život, krvácel ti na podlahu a nedokázal jsem přitom myslet na nic jiného než na to, že tě políbím a jestli nás chytí, tak co.“

Řekla jsem mu, že to by byla pitomost. A potom mě líbal, až jsme z toho byli oba úplně zblblí.

„A co Jin?“ vyklouzlo mi, aniž bych to měla nějak v úmyslu, a přerušila jsem tak hádku, která procházela svými ob-